

9. DAĻA

ĶĪNAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS NOZIEDZĪGĀ BŪTĪBA

Priekšvārds

Gadu simtu ilgajā savas pastāvēšanas laikā komunistiskā kustība nesusi cilvēcei vien karus, nežēlību un tirāniju. Līdz ar Padomju Savienības un Austrumeiropas komunistisko partiju sabrukšanu šī absurdā un postošā drāma pagājušā gadsimta beigās beidzot nonāca līdz finālam. Nav neviena cilvēka, no vienkārša pilsoņa līdz partijas ģenerālsekretāram, kurš vēl ticētu komunisma mītam.

Tā kā komunistiskā režīma rašanos nav noteicis Dieva mandāts*¹, tas nav radies arī demokrātisku vēlēšanu rezultātā, un cerības uz tā izdzīvošanu šodien ir pilnīgi sagruvušas, tā valdīšanas likumīgums rada šaubas it visiem.

ĶKP joprojām pretojas, tā nevēlas, pakļaujoties vēstures gaitai, atstāt avanscēnu. Gluži pretēji, tā pielieto visus politiskajās kampaņās iekrātos banālos un nežēlīgos paņēmienus mēģinājumā atjaunot neganto cīņu par savu leģitimitāti un reanimēt savas agonizējošās tiesības.

ĶKP reformu un atklātības politika vien slēpj bezcerīgu mērķi saglabāt savas grupas intereses un totalitāru varu. Ķīnas ekonomiskie panākumi pēdējo divdesmit gadu laikā, kas panākti ar stingriem ierobežojumiem un ķīniešu tautas smago darbu, nav piespieduši ĶKP nolikt malā savu miesnieka nazi. Gluži otrādi, ĶKP ir piesavinājusies šos sasniegumus, lai apstiprinātu savu kundzību, tādējādi padarot savu visnotaļ bez-

¹ Konfūcisma tradicionālā ideja – imperatori un citi valdītāji pārvalda ar Debesu mandātu.

Lai iegūtu šādu varu, nepieciešams, lai šim cilvēkam piemistu morālā stāja, atbilstoša šai visaugstākajai atbildībai. Līdzīgi izteicieni sastopami Mendzi darbos. Dzejoli "Kas monarham sniedz varu?", kad tiek jautāts, kas dāvājis zemi un varu Šuņ imperatoram, Mendzi atbild: "Viss nāk no Debesīm." Dievišķās valdīšanas ideja pausta arī kristietības tradīcijās. Bībelē rakstīts: "Ikviens lai ir paklausīgs varām, kas valda. Jo nav valsts varas, kā vien no Dieva, un tās, kas ir, ir Dieva ieceltas." (Vēstījums romiešiem, 13:1).

principu uzvedību vēl ļaunprātīgāku un vēl melīgāku. Visbriesmīgākais ir tas, ka ĶKP dara visu, lai sagrautu visas nācijas morāles pamatus, cenšoties pārvērst ikkatru ķīnieti par lielāku vai mazāku noziedznieku, lai radītu labvēlīgu vidi, kurā ĶKP “virzība uz priekšu vienā solī ar laiku” varētu izdzīvot.

Šajā vēsturiskajā brīdī mums visiem ir ārkārtīgi svarīgi izprast, ka ĶKP rīkojas kā neliešu banda, atmaskot tās ļaunprātīgo būtību, lai ķīniešu tauta varētu nodrošināt sev ilgstošu stabilitāti un mieru, pēc iespējas ātrāk ieietu ērā, kurā vairs nav ĶKP, un sāktu celt jaunu, skaistu nākotni.

1. Komunistiskās partijas noziedzīgā būtība nekad nav mainījusies

1.1. Kā labad tika veiktas komunistiskās partijas reformas?

Visā vēstures gaitā katrā krīzes situācijā ĶKP centusies nodemonstrēt vēlmi kaut ko mainīt uz labu, ar ko ik reizi atkal maldinājusi cilvēkus. Visas šīs ilūzijas pamazām izgaiss cita pēc citas. Tagad ĶKP mēģinājumā gūt īslaicīgu labumu rīkojas tāpat kā senāk, tā cenšas radīt ekonomiska uzplaukuma iespaidu, lai kārtējo reizi liktu noticēt ilūzijai par ĶKP. Tomēr fundamentālu interešu konflikts starp ĶKP un visu nāciju liecina par to, ka uzplaukums nevilksies ilgi. Apsolītajai reformai ir viens mērķis – paildzināt ĶKP kundzību. Taču tā ir gluži ačgārņa reforma – izmaiņas ir tikai virspusējas, tās nav būtiskas. Šajā “šķībajā” attīstībā birst sociālā krīze. Kad tā izraisīsies, kārtējo reizi cietīs valsts un visa tauta.

Līdz ar valdības līderu nomaiņu jaunajai ĶKP vadītāju paaudzei, kurai nav komunistisko, revolucionāro nopelnu, kļūst arvien grūtāk saglabāt prestižu un iegūt tautas uzticību, lai pārvaldītu nāciju. Nonākot krīzes stāvoklī, kad tiek apšaubīta tās pastāvēšanas likumība, jo tālāk, jo skaidrāk redzams, ka ĶKP interešu aizstāvība ir vienīgā garantija katra atsevišķa partijas biedra personisko interešu saglabāšanai. Partijas būtība ir egoistiska. Tā nepazīst nekādus ierobežojumus. Cerēt, ka šāda partija varētu ziedot sevi valsts attīstībai, ir kārtējā ilūzija.

Palūkosimies, kas rakstīts ĶKP oficiālā laikraksta “Ženmin Žibao” 2004. gada 12. jūlija numura pirmajā lappusē: “Vēsturiskā dialektika mācījusi ĶKP biedriem sekojošo: ja kas jāmaina, tam jātiek izmainītam,

citādi radīsies zaudējumi; ja kas nav jāmaina, tam jāpaliek nemainīgam, citādi tas novedīs pie pašiznīcināšanās.”

Kas tad ir tas, kas nav jāmaina? “Žeņmiņ Žibao” paskaidro: “Partijas vadošajai līnijai – šim “vienam centram ar diviem atbalsta punktiem” vesel u gadsimtu jāpaliek nesatricināmam.”*²

Nav teikts, ka cilvēki labi izprot, ko nozīmē “viens centrs” un “divi atbalsta punkti”, tomēr visi saprot, ka partija ar maniakālu neatlaidību aizstāv savas kolektīvās intereses, un diktatūra nekad nemainīsies. Komunisms uzvarēs visā pasaulē, tas lemts bojāejai. Tā notiek vienmēr – jo postošāks kaut kas kļūst, jo vēl graujošāk tas izpaužas savā agonijā. Iesaistīties dialogā ar ĶKP par demokrātisku pārveidojumu tēmu ir tas pats, kas lūgt, lai tīģeris pats atdod savu ādu.

1.2. “Kā Ķīnai dzīvot bez komunistiskās partijas?”

Laikā, kad ĶKP virzās arvien tuvāk pilnīgam sabrukumam, tauta ir pēkšņi atklājusi, ka ĶKP ļaunais gars ar savām mūžīgi mainīgajām noziedzīgajām metodēm iepotējis ļaunuma elementus visos cilvēku dzīves aspektos.

Cik gan daudziem ķīniešiem, rūgti raudot mirušā Mao portreta priekšā, dvēseli plosījies jautājums: “Kā lai Ķīna dzīvo bez priekšsēdētāja Mao?” Likteņa ironija: pēc 20 gadiem, kad pasaule sāka uzdot sev jautājumu, cik tiesīga ir komunistiskā partija, ĶKP ar jaunu propagandas vilni piespieda ķīniešus atkal uzdot jautājumu: “Kā lai Ķīna dzīvo bez komunistiskās partijas?”

Patiesībā visuresošā ĶKP kontrole ir uzspiedusi nokaitētu zīmogu mūsu kultūrai un apziņai, pat kritērijus ĶKP vērtējumam mums devusi pati partija. Ja agrāk ĶKP kontrolēja cilvēkus, iepotējot viņos savus elementus, tad tagad tā ievāc ražu no tā, kas ticis iesēts, jo viss, kas iedēstīts ļaužu prātos, jau ir pārstrādāts un uzsūkts ar katru ķermeņa šūniņu. Cilvēki domā, vadoties pēc ĶKP loģikas, pat iedomājas sevi ĶKP vietā, lai atšķirtu labo no ļaunā. Kas attiecas uz asiņaino slaktiņu Tiananmeņ laukumā 1989. gada 4. jūnijā, kad ĶKP nogalināja protestējošos studentus, daži izsakās tā: “Ja es būtu Dena Sjaopina vietā, arī es būtu izmantojis

² Centrs ir atkarīgs no ekonomiskās attīstības, bet divi balsta punkti: četru pamatprincipu atbalsts (sociālisma ceļš, proletariāta diktatūra, ĶKP valdība un marksisma-ļeņinisma-maoisma ideoloģija) un reformu politikas un atklātības turpināšana.

tankus, lai apspiestu protestētājus.” Laikā, kad tiek vajāts Faluņgun, daži saka: “Ja es būtu Dzjana Dzemiņa vietā, es arī iznīcinātu Faluņgun.” Kas attiecas uz vārda brīvības aizliegumu, tad daži uzskata: “Ja es būtu komunistiskās partijas vietā, tad rīkotos tāpat.” Ir zudis taisnīgums un sirdsapziņa, palikusi vairs tikai komunistiskās partijas loģika. Tas ir ĶKP pielietoto viltīgo un ārkārtīgi brutālo metožu rezultāts. Kamēr vien cilvēku prātos saglabāsies ĶKP iepotētā garīgā inde, tikmēr tā spēs iegūt enerģiju savas noziedzīgās dzīvības uzturēšanai.

“Kā lai Ķīna dzīvo bez komunistiskās partijas?” Tieši šāds domāšanas veids pilnīgi sakrīt ar ĶKP vēlmi valdīt pār cilvēkiem, kuri spriež atbilstoši tās loģikai.

Ķīnas tauta jau vairāk nekā 5000 gadus izdzīvojusi bez ĶKP. Pasaulē vēl nav bijis tādas valsts, kuras attīstība būtu apstājusies līdz ar kāda režīma krišanu, lai kāds tas arī būtu. Tomēr pēc desmitiem gadu ilgās ĶKP valdīšanas cilvēki vairs nespēj to skaidri izprast. Pastiprinātā propaganda novedusi pie tā, ka ļaudis domā par komunistisko partiju kā par savu miesīgu māti. Visuresošā ĶKP politika novedusi ļaudis pie tā, ka tiem vairs nav spēka sākt jaunu dzīvi bez ĶKP.

Bez Mao Dzeduna Ķīna nebeidza pastāvēt. Vai tā aizies bojā bez ĶKP?

1.3. Kāds ir īstais haosa iemesls?

Daudzi cilvēki pazīst ĶKP īsto seju, spēj pareizi novērtēt ĶKP nodevīgo dabu un izjūt riebumu pret tās mūžīgo cīņu un meliem. Tomēr tajā pašā laikā viņi piesardzīgi izturas pret ĶKP politiskajām kustībām un nekārtībām, kas tām seko; viņi baidās, ka Ķīnā varētu iestāties haoss. Tieši tādēļ, kad ĶKP piedraud ar “nekārtībām”, šie ļaudis, klusu ciešot, seko ĶKP rīkojumiem un jūtas bezpalīdzīgi ĶKP despotiskās varas priekšā.

Patiesībā ĶKP ar savu vairāku miljonu lielo armiju un bruņoto policiju tad arī rada vislielākās nekārtības. Vienkāršajiem pilsoņiem nav ne iemesla, nedz iespēju sarīkot nekārtības. Tā ir ĶKP, kas sabrukuma priekšvakarā, bīstoties no jebkādam vēsmām sabiedrībā, nesaprātīgi ved nāciju pretī haosam. “Vissvarīgākais – stabilitāte” un “Jau embrija stadijā iznīcināt visus nestabilos elementus” – lozungi, kas kļuvuši par ieganstu pilsoņu apspiešanai. Uz kā pleciem gulstas lielākā atbildība par

nestabilitāti Ķīnā? Vai tikai tā nav pati tirānijā specializējusies ĶKP? Tā ir ĶKP, kas izraisa nemierus un pēc tam rada haosu, lai varētu pielietot vardarbību. Tā ir īsta laundara uzvedība.

2. Komunistiskā partija upurējusi ekonomisko attīstību

2.1. Cilvēku smagā darba augļu piesavināšanās rezultātā gūtie sasniegumi

Apgalvojumus par pašas leģitimitāti ĶKP pamato ar pēdējo 20 gadu ekonomisko izaugsmi. Patiesībā ekonomikas uzplaukums tika panākts tikai pēc tam, kad ĶKP palaida valģus nedaudz vaļģgāk. Šie rezultģti nekģdi nav saistģti ar ĶKP. Tomēr ĶKP ne vien piedģvē šos nopelnus sev, bet arī pieprasa, lai tauta bģtu pateicģga par to, it kģ bez ĶKP šie sasniegumi nebģtu iespējami. Visiem taģu zinģms, ka nekomunistiskģs valstis jau sen sasnieguģs daudz lielģku ekonomisko izaugsmi.

Ja sportisti izcīna zelta medaļas, par to jāpateicas ĶKP. Partija, ne mīklī nevilcinoties, pasludina sevi par “dīzenas sporta nācijas” iedibinātāju. Ķīna smagi cieta atipiskās pneimonijas rezultātā, bet “Žeņmiņ Žibao” vairākkārt ziņojusi, ka Ķīna uzvarējusi vīrusu pateicoties tam, ka “balstījās uz partijas teoriju, galveno rīcības līniju, pamatprincipiem un pieredzi”. Kad astronautikas un tehnoloģiju augsta līmeņa profesionāļi palaida kosmisko kuģi “Šeņdžou-5”, ĶKP to izmantoja kā papildus pierādījumu tam, ka tieši tās vadībā Ķīna varējusi kļūt par vienu no pasaules varenākajām lielvalstīm. Kas attiecas uz tiesībām rīkot Ķīnā 2008. gada Olimpiskās spēles, patiesībā tā ir palīdzīga roka, ko sniegušas rietumu pasaules valstis, lai iedvesmotu Ķīnu uzlabot cilvēktiesību stāvokli. Taču ĶKP izmantoja šo apstākli, lai nostiprinātu savas varas leģitimitāti un vēl vairāk apspiestu ķīniešus. “Milzīgais tirgus potenciāls”, kas tik ļoti piesaista ārvalstu investorus, ir 1 miljarda 300 miljonu ķīniešu patērēšanas spēja. ĶKP ne vien piesavinājusies šo potenciālu, bet arī pārvērtusi to par ieroci, kuru pielietot pret rietumu pasaules valstīm, lai piespiestu tās pieņemt ĶKP noteikumus.

Visu negatīvo ĶKP piedēvē reakcionāro spēku darbībai un atsevišķu personu slepenajām intrigām, bet visus sasniegumus pasludina tikai par ĶKP nopelniem. Katrs mazākais sasniegums kalpo par apstiprinājumu ĶKP stāvokļa leģitimitātei. Pat ļaundarības, ko pastrādājusi ĶKP, tā māc

pasniegt kā kaut ko “labu”, kas varētu kalpot tās mērķiem. Piemēram, kad ĶKP vairs nespēja noslēpt AIDS izplatības faktu, tā apmēta kažoku uz otru pusi. Cītīgi pastrādāja propagandas mašīna: tika iesaistīti visi ievērojamie aktieri, kā arī partijas sekretariāts, lai galveno vaininieku – partiju padarītu par visu slimo aizgādni un labdari, par AIDS iznīcinātāju, kas uzveikusi cilvēces slimību. Šādā dramatiskā situācijā, kad tik daudzi cilvēki atrodas starp dzīvību un nāvi, ĶKP neatrada neko labāku, kā vēlreiz uzslavēt sevi. Tikai ārkārtīgi neēģelīgs manipulators varētu būt tik nežēlīgs un nekaunīgs, lai paslepus gūtu sev labumu no ļaužu nelaimes un ar tādu vienaldzību izturētos pret cilvēku dzīvībām.

2.2. Tuvredzības radītie ekonomiskie zaudējumi

Nonākusi nopietnā “leģitimitātes krīzes” situācijā, lai noturētu varu, ĶKP XX gadsimta astoņdesmitajos gados uzsāka reformu un atklātības politiku. Tās centieni gūt ātrus panākumus nostādīja Ķīnu neizdevīgā stāvoklī, kuru ekonomisti dēvētu par “atpalikušā mazvērtības sindromu”.

Jēdzieni “atpalikušā sindroms” vai “atpalikušā priekšrocības”, kā to sauc atsevišķi intelektuāļi, ir saistīti ar faktu, ka valstis, kuru attīstība sākusies vēlāk, daudzos aspektos var atdarināt attīstītās valstis. Var izvēlēties vienu no divām formām – sekot viņu sociālajai sistēmai vai pārņemt viņu tehnoloģisko un ražošanas modeli. Sociālajam modelim sekot nav viegli, jo reforma var apdraudēt atsevišķu politisku vai ekonomisku grupu intereses. Tālab valstis savā attīstībā parasti izmanto attīstīto valstu tehnoloģijas. Tehnoloģiju pielietošana neapšaubāmi var radīt īslaicīgu ekonomisku izaugsmi, taču var gadīties tā, ka atklāsies slēptas problēmas vai pat kļūs neiespējama ilglaicīga attīstība.

ĶKP iet tieši pa “atpalikušā sindroma” ceļu, pa ceļu, kas ved pretī sabrukumam. Pēdējo divdesmit gadu laikā tehnoloģiju pielietošanā Ķīna guvusi zināmus sasniegumus, ko tūlīt steidzās izmantot ĶKP, lai apliecinātu savu likumību un turpinātu pretoties politiskajām reformām, kuras varētu kaitēt tās interesēm. Tā tika upurētas nācīgas ilglaicīgas attīstības intereses.

2.3. Rūgtā samaksa par ĶKP diktēto ekonomisko attīstību

ĶKP nebeidz lielīties ar savu ekonomisko progresu, tomēr patiesībā pašreizējais Ķīnas ekonomiskais stāvoklis pasaulē ir zemāks nekā Cjaņluna (1711.-1799.) valdīšanas laikā Cjin dinastijā. Cjaņluna valdīšanas laikā Ķīnas nacionālais kopprodukts sasniedza 51% no pasaules līmeņa. Kad 1911. gadā dr. Suņ Jatsens nodibināja Ķīnas republiku (Guomiņdana periods), tās nacionālais kopprodukts veidoja 27% no pasaules līmeņa. 1923. gadā tas pazeminājās līdz 12%. 1949. gadā, kad varu sagrāba ĶKP, tas kļuva jau 5,7%, bet 2003. gadā nokritās pat līdz 4%. Atšķirībā no Guomiņdana perioda, kad iekšējā kopprodukta pazemināšanās iestājās ilgstošas karadarbības rezultātā, turpmākā ekonomiskā lejupslīde ĶKP valdīšanas laikā notika miera laikos.

ĶKP savas valdīšanas leģitimitātes saglabāšanai tiecas pēc ātriem panākumiem un tūlītējas peļņas. Lai aizsargātu savas intereses, tā ekonomikā sāka īstenot ačgārnu reformu, kura nākotnē valstij neatgriezeniski sagādās zaudējumus. Pēdējo 20 gadu laikā panāktie paātrinātie attīstības tempi tika sasniegti ar pārmērīgu valsts resursu izšķērdēšanu, kā arī apkārtējās vides izpostīšanu. Ievērojama iekšējā kopprodukta daļa iegūta uz nākamo paaudžu rēķina. 2003. gadā Ķīnas ieguldījums vispasaules ekonomikā bija zemāks par 4%, tajā pašā laikā tā patērē tēraudu, cementu un citus materiālus tādā apjomā, kas sastāda vienu trešdaļu no vispasaules patēriņa*³.

Laika periodā no pagājušā gadsimta astoņdesmitajiem gadiem līdz deviņdesmito gadu beigām Ķīnā katru gadu par tuksnesi pārvērtušās no 1000 līdz 2460 km² aramzemju. Lauksaimnieciskā platība uz vienu iedzīvotāju sarukusi no 2 mu (1300 m²) 1980. gadā līdz 1,43 mu (952 m²) 2003. gadā*⁴. Plaši izplatītājā trakajā “zemes pārdalīšanā” dažu pēdējo gadu laikā ķīniešu lauksaimniecība zaudējusi 6 666 667 ha (100 miljonus mu) aramzemes, taču tikai 43% šo sagrābto zemju tiek izmantotas. Šodien Ķīnā pieļaujamā notekūdeņu norma ir 43,95 miljardi tonnu, kas pārsniedz pieļaujamās normas par 82%. Septiņās lielākajās Ķīnas upēs ap 40,9% ūdens vairs nav piemērots dzeršanai ne tikai cilvēkam, bet arī mājlopiem. Ap 75% ezeru piesārņoti tik lielā mērā, ka tas novedis pie

³ Sjiņhua Ziņu aģentūras (Xinhua News Agency) 2004. gada 4. marta dati.

⁴ Mu – zemes platības mērvienība, 1 ha = 15 mu.

dažādām eitrofikācijas pakāpēm⁵. Nekad vēl konflikti starp dabu un cilvēkiem Ķīnā nav bijuši tik asi izteikti, kā tas ir šodien. Ne Ķīna, nedz arī pārējā pasaule nevar samierināties ar šādu destruktīvu attīstību. Cilvēki, apžilbināti ar augstceltņu un bagāto savrupmāju ārējo spožumu, neapzinās neizbēgamos dabas katastrofu draudus. Noteikti pienāks laiks, kad daba pieprasīs, lai cilvēki atdod parādus – sekas ķīniešu tautai būs graujošas.

Salīdzinājumam: Krievija, atbrīvojusies no komunisma, vienlaicīgi veica ekonomikas un politikas reformu un pēc neilga agonijas perioda sāka strauji attīstīties. No 1999. gada līdz 2003. gadam Krievijas iekšējais kopprodukts pieaudzis par 29,9%. Ievērojami cēlies iedzīvotāju dzīves līmenis. Rietumu finanšu aprindās ne vien tiek spriests par “krievu ekonomikas fenomenu”, bet jau uzsāktas plaša mēroga investīcijas Krievijā, jo tā kļuvusi par perspektīvu valsti. Krievija to valstu vidū, kuras ir vispievilcīgākās investīcijām, pārgājusi no 17. vietas 2002. gadā uz 8. vietu 2003. gadā un pirmo reizi iekļāvusies godpilnajā to valstu desmitniekā, kuras investīcijām ir vispopulārākās.

Pat Indija, kas pēc ķīniešu uzskatiem ir nabago un etnisku konfliktu zeme, 1991. gadā uzsāko ekonomisko reformu gaitā piedzīvojusi strauju izaugsmi un sasniegusi ekonomisko attīstību 7-8% līmenī gadā. Indijā pastāv samērā pilnīga tirgus ekonomikas likumdošana, veselīga finanšu sistēma, labi attīstīta demokrātiskā sistēma un stabila sabiedrības apziņa. Starptautiskā sabiedrība ir atzinusi Indiju par valsti ar milzīgu attīstības potenciālu.

Turpretim ĶKP nodarbojas tikai ar ekonomikas reformu, atstājot novārtā izmaiņas politikā. Mānīgais strauji plaukstošas ekonomikas iespaids rada ilūziju, kas bremzē dabisku sabiedrības sociālo attīstību. Šī vienpusīgā reforma ir par iemeslu tam, ka ķīniešu sabiedrība attīstās nevienmērīgi, un tas ved pie sociālo konfliktu saasināšanās. Šodien cilvēku gūtā peļņa nav aizsargāta ar stabilām sociālām sistēmām. Vēl vairāk, komunisti, kas atrodas pie varas, izmantojuši valsts īpašumu privatizāciju savās interesēs, lai piebāztu savas kabatas.

⁵ Sjiņhua Ziņu aģentūras (Xinhua News Agency) 2004. gada 29. februāra dati.

2.4. ĶKP atkal un atkal piekrāpj zemniekus

ĶKP sagrāba varu, balstoties uz zemniekiem. ĶKP kontrolēto lauku rajonu iedzīvotāji tās pastāvēšanas sākuma periodā atdeva partijai visu, kas tiem bija. Taču kopš ĶKP ieguva kontroli pār valsti, zemnieki tiek pakļauti nežēlīgai diskriminācijai.

Nostiprinājusi savu varu, ĶKP ieviesa vēl nepieredzētu, netaisnīgu dzīvesvietas reģistrācijas sistēmu. Visi valsts iedzīvotāji tika ar varu sadalīti divās daļās: lauku iedzīvotāji – un pārējie, nostādot tos vienu otram pretstatā. Zemniekiem nav medicīniskās apdrošināšanas, tiem liegts bezdarbnieka pabalsts un pensija, viņi nevar paņemt kredītu bankā. Zemnieki ir ne tikai visnabadzīgākais sabiedrības slānis, tos nospiež arī vismagākā nodokļu nasta. Viņi spiesti izdarīt iemaksas sabiedrisko uzkrājumu fondā, sociālās labklājības fondā, administratīvās pārvaldes fondā, jāmaksā papildus maksa par izglītību, dzimstības ierobežošanas maksa, par sagatavošanu un apmācībām tautas zemessardzē, nodoklis par ceļu būvi un kompensācija par militārajiem pakalpojumiem u.tml. Turklāt viņiem piespiedu kārtā par fiksētu cenu jāpārdod valstij daļa no ievāktās graudu ražas un jāmaksā visdažādākie nodokļi – lauksaimniecības nodoklis, zemes nodoklis, īpašo vietējo ražojumu nodoklis, lopu kaušanas nodoklis un vēl daudzi citi. Pārējā iedzīvotāju daļa ar šiem nodokļiem netiek aplūkta.

2004. gada sākumā Ķīnas premjers Veņs Dzjabao publicēja valdības ziņojumu “Dokuments nr. 1”, kurā paziņoja, ka kopš ekonomisko reformu sākuma 1978. gadā Ķīnas lauku rajoni atrodas vismagākajā stāvoklī. Vairumam zemnieku ienākumi ne tikai nepieaug, bet pat samazinās. Zemnieki kļūst arvien nabadzīgāki, turpina pieaugt atšķirība starp pilsētnieku un laucinieku ienākumiem.

Mežsaimniecības attīstībai Sičuāņas provinces austrumu rajonam varas iestādes piešķīra 500 000 juaņu (apmēram 60 500 ASV dolāru) jaunaudžu stādīšanai. Mežsaimniecības vadība 200 000 juaņu piesavinājās personiskām vajadzībām, bet pārējās 300 000 juaņas tika iedalītas jaunaudžu stādīšanai. Katrā nākamajā varas līmenī naudas līdzekļus atkal piesavinājās, un kad visbeidzot nonāca līdz zemniekiem, kuriem šīs jaunaudzes bija jāstāda, gandrīz nekas vairs nebija atlicis. Administrācija neuztraucās, ka zemnieki varētu atteikties stādīt jaunaudzes naudas

trūkuma dēļ, jo zemnieki ir tik nabadzīgi, ka gatavi strādāt pat par vēl niecīgāku atalgojumu. Tieši šī paša iemesla dēļ Ķīnā ražotās preces ir tik lētas.

2.5. Izmantot ekonomisko ieinteresētību, lai izdarītu spiedienu uz rietumvalstīm

Daudzi uzskata, ka tirdzniecības attiecības ar Ķīnu veicinās cilvēktiesības, vārda brīvību un demokrātiskās reformas šajā valstī. Tomēr laiks ir pierādījis, ka tās ir veltas cerības. Pat ar visvienkāršāko piemēru var uzskatāmi nodemonstrēt atšķirību starp to, kā darījumus risina rietumu un kā – ķīniešu biznesmeņi. Rietumu sabiedrības biznesa godīgums un atklātība Ķīnā tiek nomainīta ar personiskiem sakariem, kukuļdošanu, kukuļņemšanu un izšķērdību. Daudzas rietumu kompānijas ir atbildīgas par korupcijas pastiprināšanos Ķīnā, dažas no tām pat sadarbojas ar ĶKP, slēpjot cilvēktiesību pārkāpumus un ķīniešu tautas vajāšanas faktus.

ĶKP darbojas līdzīgi mafijai, izspēlējot ekonomisko kārti diplomātiskās attiecībās. Vai pasūtījumu no Ķīnas lidaparātu ražošanai saņems ASV vai Francija, ir atkarīgs no tā, kura no šīm valstīm neiebildīs pret ĶKP demagoģiskajām runām par cilvēktiesību un vārda brīvības jautājumiem. Neskaitāmu rietumu biznesmeņu un politiķu darbību virza un kontrolē Ķīnas ekonomiskie labumi. Dažas Ziemeļamerikas kompānijas informatīvo tehnoloģiju jomā piegādā ĶKP speciālas iekārtas, ar kuru palīdzību bloķēt internetu. Dažas interneta mājas lapas, lai iekļūtu Ķīnas tirgū, pārgājušas uz pašcenzūru un filtrē informāciju, atmetot to, kas ĶKP nav tīkams.

Pēc ĶKP tirdzniecības ministrijas datiem, līdz 2004. gada aprīļa beigām Ķīna pēc dažādiem kontraktiem saņēmusi ārvalstu investīcijas 990 miljardu ASV dolāru apmērā. Tā ir acīmredzami “grandioza asins pārļiešana”, kad ĶKP ekonomikā ieplūst ārvalstu kapitāls. Tomēr kapitāla investēšana nekādi nepalīdz demokrātijai, vārda brīvībai un cilvēktiesību normām kļūst par ķīniešu tautas fundamentāliem principiem. Ārvalstu uzņēmēju un ārvalstu valdību bezierunu sadarbība ar ĶKP un dažu valstu pieglaismošanās, lai iegūtu labvēlību, kļūst par ĶKP galveno propagandas kapitālu. Gūstot labumu no virspusējā Ķīnas ekonomikas uzplaukuma, partijas funkcionāri prasmīgi kārto darījumus, slepeni vienojoties ar uzņēmējiem, lai sadalītu valsts īpašumu un bloķētu politiskās reformas.

3. ĶKP “smadzeņu skalošanas” metodes attīstās no izteikti brutālām līdz izsmalcinātām

Nereti nākas dzirdēt cilvēkus runājam: “Es zinu, ka agrāk ĶKP ir daudz melojusi, bet šoreiz gan tā saka patiesību.” Likteņa ironija, bet cilvēki tā runā ik reizi, kad ĶKP pieļāvusi kārtējās rupjās kļūdas. Tas tikai norāda, cik ļoti šajās desmitgadēs pilnveidojusies ĶKP prasme krāpt tautu.

Cilvēkiem jau izstrādājusies imunitāte pret ĶKP “lielajām pasakām”, tādēļ savas intrigas un propagandu tā cenšas padarīt izsmalcinātāku un profesionālāku. Attīstoties no agrāk izmantotajiem propagandas lozungiem, ĶKP meli kļuvuši “pakāpeniski” un “smalki detalizēti”. It īpaši apstākļos, kad ĶKP ir izveidojusi informatīvo blokādi visā Ķīnā, notikumi tautai tiek pasniegti puspatiesības veidā, lai maldinātu cilvēkus. Tas ir vēl ļaunāk nekā absolūti meli.

Angļu valodā iznākošais laikraksts «China Scope» 2004. gada oktobrī publicēja rakstu par to, kā ĶKP mūsdienās pielieto arvien izsmalcinātākas metodes patiesības slēpšanai. 2003. gadā kontinentālajā Ķīnā uzliesmojušās atipiskās pneimonijas laikā ārpusaule nojauta, ka Ķīna slēpj ziņas par epidēmiju, bet ĶKP atkārtoti atteicās to atzīt. Lai izanalizētu tās informācijas patiesīgumu, kuru pasaulei sniedza ĶKP, raksta autors izskatīja aptuveni 400 rakstus, kuri publicēti valdības oficiālajā interneta mājas lapā, sākot ar 2003. gada aprīli.

Šajos avīžu rakstos tika stāstīts:

Parādoties pirmajām atipiskās pneimonijas pazīmēm, visu līmeņu varas iestādes nosūtījušas speciālistus savlaicīgai slimnieku apsekošanai un ārstēšanai, kā rezultātā slimnieki atveseļojušies un tikuši izrakstīti no slimnīcām. Valdība nekavējoties veikusi nepieciešamos pasākumus, lai apturētu baumu izplatīšanos un ieviestu valstī kārtību, vērstoties pret musinātājiem, kas kūdiņa cilvēkus iepirkt produktus vairumā, lai slimības plašas izplatības gadījumā varētu izvairīties no iziešanas no mājām. Neskatoties uz to, ka nelielam daudzumam pret Ķīnu noskaņotu spēku ārvalstīs bija radušās nepamatotas aizdomas, ka Ķīnas valdība slēpj patiesību, vairums valstu un cilvēku neticēja šīm baumām. Starptautiskajā tirdzniecības gadatirgū Guāņdžou piedalījās uzņēmumi no visas pasaules, ārvalstu tūristi apgalvoja, ka ceļojumi uz Ķīnu neradot viņos nekādu

satraukumu. Arī Vispasaules veselības aizsardzības organizācijas speciālisti [tie, kurus ĶKP bija apmānījuši], publiski tika paziņojuši, ka Ķīnas valdība veikusi visus nepieciešamos pasākumus un izrāda vēlēšanos sadarboties atipiskās pneimonijas apkarošanā, tādēļ problēmām nevajadzētu rasties. Eksperti [ar divdesmit dienu novēlošanos] deva “zaļo gaismu” Guandunas provinces apsekošanai.

Pēc šo 400 rakstu izlasīšanas autoram radās iespaids, ka četru mēnešu laikā viss noticis ļoti pārskatāmi, ka ĶKP rīkojusies ar augstu atbildības sajūtu, lai aizsargātu tautas veselību, un ir pārliecinājusī cilvēkus, ka tā nav neko slēpusi. Tikai 2003. gada 20. aprīlī valdības oficiālais pārstāvis preses konferencē paziņoja, ka Ķīnā patiešām izplatījusies atipiskā pneimonija, tādējādi netieši atzīdams, ka valdība slēpusi epidēmijas izplatību. Tad autors ieraudzīja patiesību un saprata, cik zemiskus un viltīgus paņēmienus izmantojusi ĶKP, kura “laika gaitā tik ļoti progresējusi”.

Kas attiecas uz Taivānas prezidenta vēlēšanām, ĶKP, izmantojot puspatiesības un pakāpeniskas ieskaidrošanas metodi, centās pārliecināt ķīniešu tautu par to, ka prezidenta vēlēšanas radīšot: pašnāvību gadījumu pieaugumu, fondu tirgus iznīcināšanu, “dīvainu, neārstējamu slimību” gadījumu skaita pieaugumu, garīgu nelīdzsvarotību, salas iedzīvotāju emigrāciju, nesaskaņas ģimenēs, vienaldzību pret dzīvi, tirgus panīkumu, bezmērķīgu šaudīšanos uz ielām, protestus un demonstrācijas, valdības ēku aplenkšanu, nekārtības sabiedrībā, politisko farsu utt. ĶKP ik dienas piepildīja kontinentālo ķīniešu smadzenes ar tādām domām, kas liktu tiem izdarīt secinājumu: “Visas šīs nelaimes ir vēlēšanu radītais posts” un “Mēs nedrīkstam pieļaut, ka pie mums notiek demokrātiskas vēlēšanas”.

Kas attiecas uz Faluņgun, tā apmelošanā un nomelnošanā ĶKP sašņiegusi augstāko pakāpi. Cita pēc citas tika nospēlētas ļoti ticamas, iztēli rosinošas ainas. Nav nekāds brīnums, ka tik daudzi ķīnieši tam visam noticēja. ĶKP ļaunā propaganda ir tik viltīga, ka melu upuri gatavi noticēt katram melīgajam ĶKP apgalvojumam, uzskatot, ka viņiem stāsta patiesību.

Pēdējās desmitgadēs ĶKP “smadzeņu skalošana” ar propagandas un melu palīdzību kļuvusi vēl izsmalcinātāka un izveicīgāka, kas liecina par to, ka tās nekrietnā būtība kļūst arvien ļaunāka.

4. ĶKP liekulība cilvēktiesību jautājumos

4.1. No demokrātijas piesavināšanās varas sagrābšanai līdz diktatūrai un cilvēktiesību šķietamībai

“Demokrātiskā valstī augstākajai varai jābūt tautas rokās, kas atbilst Debesu un Zemes principiem. Ja valsts pretendē uz demokrātiju, bet tās augstākā vara nebalstās uz tautu, tad tas noteikti nav pareizais ceļš, un to var uzlūkot tikai kā novirzi, un tā nav demokrātiska valsts... vai ir iespējama demokrātija, ja netiks pārtraukta partijas valdīšana, ja nenotiks tautas vēlēšanas? Atdodiet tautai tās tiesības!”

Vai domājat, ka šie vārdi ir citāts no “svešzemju nelabvēļa” raksta, kurš būtu gribējis iecirst plīķi ĶKP? Jūs kļūdaties, tas ir citāts no raksta, kas publicēts 1945. gada 27. septembrī komunistiskās partijas laikrakstā “Sjinhua Žibao”.

ĶKP, kas bazūnē par “tautas vēlēšanām” un pieprasa “atdot tautai tās tiesības”, kopš varas sagrābšanas brīža aizliedza runas par “vispārējām balsstiesībām”. Tautai, kura it kā kļuvusi par “valsts saimnieku”, nav nekādu tiesību pašai pieņemt lēmumus. Trūkst vārdu, lai aprakstītu ĶKP negodīgo būtību.

Ja uzskatāt, “kas padarīts – padarīts”, ĶKP ļaunais kults, kurš uzplaukst ar slepkavību palīdzību un valda ar viltu pār mūsu nāciju, sāk mainīties uz labu, kļūst labestīgāks un tiešām tiecas “atdot tautai tās tiesības”, tad jūs atkal kļūdaties. Palasīsim, ko 2004. gada 23. novembrī, 60 gadus pēc pirmā paziņojuma, raksta ĶKP rupors “Žeņmiņ Žibao”: “Absolūta ideoloģiska kontrole ir partijas varas nostiprināšanas politiskais un ideoloģiskais pamats.”

Nesen partija piedāvājusi jaunos “Trīs nolieguma principus”⁶. Pirmais no tiem sludina “Attīstību bez debatēm”. ĶKP patiesais mērķis nav “attīstība”; uzsvars tiek likts uz “bez debatēm”, nosakot, ka “vienbalsīgs sapulces lēmums” ir galvenais ĶKP mērķis.

⁶ “Trīs noliegumu princips” ir pagātnes produkts. 1979. gadā Dens Sjaopins ieteica “Trīs noliegumu principu”, lai aicinātu ļaudis izteikt savu viedokli: neizteikt prasības, neuzbrukt, nenorādīt uz kļūdām. Cilvēkiem tas atgādināja Mao aicinājumus intelektuāļiem 1950. gadā, pēc kuriem sekoja nežēlīgas to cilvēku represijas, kuri bija uzdrošinājušies runāt. Mūsdienu jaunie “Trīs noliegumu” ieteikumi saistās ar “attīstību bez strīdiem, attīstību bez cīņas un progresu bez atpalikšanas”.

Uz pazīstamā CBS žurnālista Maika Vollesa 2000. gadā uzdoto jautājumu, kāpēc Ķīnā nenotiek tautas vēlēšanas, Dzjans Dzemiņš atbildēja: “Ķīnas tauta ir ārkārtīgi neizglītota.”

Tomēr jau 1939. gada 25. februārī ĶKP laikrakstā “Sjinhua Žibao” paziņoja: “Viņi [Guomindans] iedomājas, ka šodien Ķīnā nevar pastāvēt demokrātiska politika, ka tā iespējama tikai pēc vairākiem gadiem. Viņi iedomājušies, ka demokrātiska politika kļūs iespējama tikai tad, kad tautas izglītības līmenis pielīdzināsies Eiropas un Amerikas demokrātiskās buržuāzijas pārstāvju līmenim... bet tieši demokrātiskā iekārtā cilvēkiem vieglāk iegūt izglītību un labu audzināšanu.”

ĶKP liekulība skaidri parādās šajā atšķirībā starp to, kas 1939. gadā rakstīts “Sjinhua Žibao”, un to, ko 2000. gadā teica Dzjans Dzemiņš. Tas ir ĶKP negodīgās būtības spilgts piemērs.

Pēc slaktiņa Tiananmeņ laukumā 1989. gadā ĶKP atgriezās pasaules arēnā ar nožēlojamu reputāciju cilvēktiesību jomā. Vēsture dāvāja ĶKP izvēles iespēju: vai nu tā iemācīsies cienīt tautu un patiesi uzlabos cilvēktiesību stāvokli valstī, vai arī turpinās pastrādāt nelikumības Ķīnā, “uz āru” demonstrējot, ka ievēro cilvēktiesības, lai izvairītos no starptautiska nosodījuma.

Diemžēl saskaņā ar savu negodīgo būtību, ĶKP nešaubīgi izvēlējās otro variantu. Tā sapulcināja un apvienoja daudzus talantīgus, bet negodīgus zinātnes un reliģisko aprindu speciālistus, dodot viņiem īpašu uzdevumu: izplatīt ārvalstīs melīgu propagandu un izdomātus stāstus par ievērojamu ĶKP progresu cilvēktiesību jomā. ĶKP izgudroja veselu virkni neeksistējošu tiesību, tādu kā “izdzīvošanas tiesības” jeb tiesības uz mājokli un pārtiku (Bet vai tad badacietējiem nav tiesību runāt? Ja badacietēji nespēj runāt, vai tad paēdušie nevar izteikties viņu vietā?). ĶKP pat centās maldināt ķīniešu tautu un demokrātiskās rietumu valstis, manipulējot ar cilvēktiesībām, turklāt pat uzdrīkstējās apgalvot, ka “šobrīd Ķīnā ir vislabākais periods cilvēktiesību jomā”.

Ķīnas Konstitūcijas 35. pantā teikts, ka Ķīnas Tautas Republikas pilsoņiem ir tiesības uz vārda, publikāciju, sapulci, asociāciju, protesta izteikšanas un demonstrāciju brīvību. ĶKP vienkārši spēlējas ar vārdiem. ĶKP valdīšanas laikā daudziem cilvēkiem atņemtas tiesības uz ticības brīvību, vārda brīvību, preses brīvību, sapulcēšanās brīvību un

likumīgu aizstāvību. ĶKP pat paziņojusi, ka atsevišķu ļaužu grupu apelācija pie augstākajām varas institūcijām ir nelikumīga. 2004. gadā ne vienreiz vien pilsoņu grupas ir griezušās pie valdības, lai saņemtu atļauju manifestācijām Pekinā. Valdība tā vietā, lai izsniegtu atļauju, lūdzējus arestēja. Politika “viena valsts – divas sistēmas”, ko Honkongai apstiprina Ķīnas Konstitūcija, ir krāpšana. ĶKP apgalvoja, ka Honkongā viss paliks nemainīgs 50 gadus, taču jau pēc pieciem gadiem tā centās pārvērst divas sistēmas par vienu, mēģinot ieviest savu tirānisko likumdošanu, izmantojot pamatlikuma 23. pantu⁷.

Vēl kādas jaunas, plaši izplatītas ĶKP ļaunas viltības mērķis ir ar falsificētu “iecietību pret vārda brīvību” noslēpt tai raksturīgo vispārējās izsekošanas un kontroles būtību. Tas, ka ķīnieši tagad var brīvāk izteikties un, pateicoties internetam, daudz ātrāk uzzināt jaunumus, patiesībā ir tikai šķietamība. ĶKP atklāti paziņo, ka pieļauj vārda brīvību, un daudzi tam tic. Tomēr tie atkal ir maldi. Nav tā, ka ĶKP būtu kļuvusi labestīgāka, drīzāk partija vienkārši nespēj apturēt sociālo attīstību un tehnoloģisko progresu. Paraudzīsimies, kā ĶKP ietekmē visu, kas saistīts ar internetu. Tā bloķē interneta mājas lapas, filtrē informāciju, novēro “čata telpas”, kontrolē elektronisko pastu un soda interneta lietotājus. Viss, ko tā dara, pēc savas būtības ir regresīvs. Šodien, pateicoties dažu rietumu uzņēmēju atbalstam, kuri ignorē cilvēktiesību normas un sirdsapziņas brīvību, ĶKP ieguvusi augsti tehnoloģiskas iekārtas, kas palīdz tai izsekot interneta lietotājus no patruļas mašīnām. Kad globālās virzības uz demokrātiskajām brīvībām kontekstā saskatām ĶKP deģenerēšanos, kas izpaužas tās zemiskajā rīcībā, kā gan var cerēt uz to, ka tā pavirzīsies uz priekšu cilvēktiesību jautājumā? ĶKP pati atzīst: “Partija kļūst pielaidīgāka ārpusē, bet iekšpusē tā pievelk grožus.” ĶKP noziedzīgā būtība allaž ir palikusi nemainīga.

2004. gadā ANO Komisijas sēdē cilvēktiesību jautājumā, lai radītu labvēlīgu iespaidu, ĶKP sniedza virkni piemēru, cik bargi tiek sodīti tie, kas neievēro cilvēktiesību normas. Tas bija paredzēts tikai, lai izrādītos ārzemniekiem, un tam visam nebija nekādas būtiskas nozīmes. Patiesībā,

⁷ Honkongas pamatlikuma 23. pantu Honkongas valdība piedāvāja, pakļaujoties Pekinas spiedienam. Šis pants bija nopietns mēģinājums uzbrukt Honkongas cilvēku brīvībai un cilvēktiesībām, pārkāpjot ĶKP piedāvāto “viena valsts, divas sistēmas” politiku. 23. pants saskārās ar pilnīgu noraidījumu, un 2003. gadā šis jautājums tika izbeigts.

galvenais cilvēktiesību normu pārkāpējs ir pati ĶKP, konkrēti, tās bijušais ģenerālsēkretārs Dzjans Dzemiņš, bijušais Politiski-juridiskās komitejas sekretārs Luo Gaņš, sabiedriskās drošības ministrs Džou Junkans un ministra vietnieks Liu Dzjiņš. Ticēt šiem cilvēkiem, ka viņi sāks sodīt par cilvēktiesību normu pārkāpumiem, ir tas pats, kas ticēt zaglim, kurš sauc “Ķeriet zagli!”

Šo situāciju varētu salīdzināt ar sērijveida izvarotāju, kurš bija paradis izvarot 10 meitenes dienā, darot to, kad neviens viņu neredzēja. Vēlāk, kad apkārt bija daudz cilvēku, viņš izvaroja tikai vienu meiteni, bet darīja to, cilvēkiem redzot. Vai tādā gadījumā var teikt, ka šis izvarotājs ir mainījies uz labu? Tas, ka agrāk viņš uzbruka saviem upuriem slepus, bet tagad dara to visu acu priekšā, tikai pierāda, ka šis izvarotājs pēc savas būtības ir kļuvis vēl zemiskāks, vēl nekrietnāks. Šā sērijveida izvarotāja būtība it nemaz nav mainījusies. Mainījusies ir tikai situācija, kurā viņam vairs nav tik viegli pastrādāt savus noziegumus.

ĶKP ne ar ko neatšķiras no šā sērijveida izvarotāja. Tās diktatoriskā daba un instinktīvās bailes zaudēt varu diktē tās necieņu pret cilvēktiesībām. Cilvēciskie, materiālie un finanšu resursi, kas izlietoti, lai aplēptu cilvēktiesību pārkāpumu faktus un falsificētu reālo situāciju, vairākkārt pārsniedz reālās pūles cilvēktiesību situācijas uzlabošanā. ĶKP plaši izvērstās zvērības un vajāšana visā Ķīnas teritorijā ir ķīniešu tautas vislielākais posts.

4.2. Piesegšanās ar likumību un “rietumnieciska ietērpa uzģērbšana”, lai turpinātu ļaundarbības

Lai aizstāvētu atsevišķu grupu personiskās intereses, ĶKP, no vienas puses, atsakās no sākotnējiem uzstādījumiem, pavisam pametot novārtā darbaļaudis, zemniekus un visu tautu. No otras puses, kad visi ĶKP pastrādātie milzīgie cilvēktiesību pārkāpumi nonāk pasaules sabiedrības redzeslokā, ĶKP steidz izmantot tādus populārus jēdzienus kā “likumīga valdīšana”, “tirgus”, “cilvēku labā” un “reformas”, lai jauktu cilvēkiem prātus. ĶKP nekrietnā daba nemainās arī tad, ja tā uzģērbusi “rietumniecisku ietērpu”. Šāds tās izskats ir pat vēl maldinošāks un samākslotāks, nekā ĶKP “Mao tērpā”. Džordža Orvela grāmatā “Dzīvnieku ferma” (1945.) cūkas iemācījās stāvēt un staigāt uz divām kājām. Šī jauniegūtā

spēja mainīja cūku ārējo tēlu, taču nekādā ziņā nemainīja viņu cūkas būtību.

A. Likumu un noteikumu izveidošana, pārkāpjot Ķīnas Konstitūciju

Konstitūciju pārkāpoši likumi un noteikumi tiek nodoti dažādu līmeņu tiesībsargājošo struktūru personālam kā “tiesisks pamats”, lai sagrautu tautas visa veida centienus apturēt vajāšanu, iegūt brīvību un panākt cilvēktiesību normu ievērošanu.

B. Nepolitiska rakstura problēmas tiek risinātas ar politiskiem paņēmieniem

Ikdienišķas sociālas problēmas tiek paceltas līdz līmenim “cīnīties ar partiju par masām”, “būt par iemeslu partijas un valsts bojāejai”, “sacelšanās” un “naidīgi spēki”. Nepolitiska rakstura problēmas speciāli tiek politizētas, lai ĶKP varētu izmantot politiskās kustības kā propagandas līdzekli ienaida sēšanai ļaužu masās.

C. Politiska rakstura problēmas tiek risinātas ar nepolitiskiem paņēmieniem

Pēdējā ĶKP viltība, kas vērsta pret demokrātiski noskaņotiem cilvēkiem un neatkarīgi domājošiem intelektuāļiem, ir izlikt viņiem lamatas, lai varētu tos ieslodzīt cietumā. Pie šādām lamatām pieder safabricētas apsūdzības civillikuma pārkāpumos un kriminālnoziedzumos, tādos kā prostitūcija un nodokļu nemaksāšana. Tā kā slepenie aģenti atkal ir izvairījušies no ārpasaules kritikas, tad vēl jo vairāk iespējams, ka par reputācijas graušanu apsūdzētājs reiz nonāks sabiedrības nosodījuma priekšā.

Vienīgās izmaiņas, kas vērojamas ĶKP zemiskajā dabā – tā kļuvusi vēl negodīgāka un necilvēciskāka.

4.3. ĶKP vairāk nekā miljardu cilvēku padarījusi par savas noziedzīgās kultūras ķīlniekiem

Iedomāsimies, ka rūdīts noziedznieks ir ielauzies kādas sievietes mājās un izturējies pret to varmācīgi. Tiesā šis izvarotājs aizstāvētos min faktu, ka viņš savu upuri nav nogalinājis, bet tikai izvarojis. Slepkavība taču ir daudz smagāks noziegums nekā izvarošana. Tā kā viņš nevienu nav nogalinājis, tad ne tikai nav vainīgs, bet ir nekavējoties jāatbrīvo, un cilvēkiem jābūt viņam pateicīgiem un jāattaisno izvarošana.

Šāda loģika šķiet gluži absurda. Taču loģika, kuru izmantoja ĶKP, lai attaisnotu izrēķināšanos ar studentiem Tiaņaņmeņ laukumā 1989. gada 4. jūnijā, ir tieši tāda pati kā šim minētajam noziedzniekam. ĶKP savu rīcību argumentē ar to, ka “pateicoties studentu apspiešanai, izdevās izvairīties no iespējamām iekšējām nekārtībām” Ķīnā. Lai izvairītos no “iekšējām nekārtībām”, izrēķināšanās ar studentiem esot attaisnojama.

“Kas tad ir labāk – nogalināt vai izvarot?” Ja noziedznieks uzdod tiesnesim šādu jautājumu, tas liecina tikai par izvarotāja ļaunprātīgu bezkaunību. Tieši tāpat, sakarā ar slaktiņu Tiaņaņmeņ laukumā, ĶKP un tās līdzskrējēji pat neaizdomājās par to, vai ir, vai nav vainīgi slepkavībās. Viņi pat iedrošinājās pasaules sabiedrībai uzdot jautājumu: “Kas ir labāk – studentu apspiešana vai iekšējās nekārtības, kas var novest pie pilsoņu kara?”

ĶKP kontrolē atrodas vesels valsts aparāts un propagandas līdzekļi, tādēļ var sacīt, ka 1,3 miljardi cilvēku ir ĶKP sagrābti ķīlnieki. Ja reiz ĶKP rokās atrodas 1,3 miljardi ķīlnieku, tad tā, izmantojot savu “ķīlnieku teoriju”, var nepārtraukti apgalvot: ja atsevišķas iedzīvotāju grupas netiks represētas, tad var rasties iekšējais haoss, un valsts būs apdraudēta. Aizbildinoties ar šo ieganstu, ĶKP var apspiest jebkuru cilvēku un jebkuras ļaužu grupas, kad un kur vien ienāk prātā, turklāt apspiešana vienmēr tiks attaisnota. Vai var būt vēl lielāks un bezkaunīgāks noziedznieks kā ĶKP ar tās tik melīgajiem argumentiem un maldinošajiem spriedumiem?

4.4. “Medusmaize un pātaga” – no “brīvības” piešķiršanas līdz represiju eskalācijai

Daudziem ķīniešiem šķiet, ka tagad viņi bauda lielāku “brīvību” nekā agrāk, tādēļ tie cer uz ĶKP uzlabošanās perspektīvu. Patiesībā cilvēkiem dotās brīvības līmenis ir atkarīgs no tā, cik lielā mērā ĶKP izjūt krīzes tuvošanos. ĶKP pielieto visus iespējamus līdzekļus, lai pasargātu partijas kolektīvās intereses, ieskaitot tā dēvētās demokrātijas, brīvības vai cilvēktiesību piešķiršanu cilvēkiem.

Taču ĶKP valdīšanas pakļautībā tā dēvētā “brīvība”, ko atvēl ĶKP, nav aizsargāta ar likumu. Šāda “brīvība” ir visīstākais apmuļķošanas līdzeklis un instruments, ar kura palīdzību ĶKP kontrolē tautu, it kā

virzoties kopsolī ar starptautiskajām demokrātiskajām tendencēm. Pēc būtības brīvība ir nesamierināmā konfliktā ar ĶKP diktatoriskajām interesēm. Tiklīdz izraisīsies šāds konflikts un pārsniegs ĶKP pacietības mēru, tā tūlīt atkal atņems visas “brīvības”. ĶKP vēsturē ir bijuši vairāki periodi, kad tā pieļāvusi nosacītu vārda brīvību, tomēr pēc visiem šiem periodiem sekojuši vēl stingrākas kontroles periodi. ĶKP vēsturē šādu ciklu ir ne mazums, un tas vēl lieku reizi liecina par tās nekrietno būtību.

Mūsdienās interneta laikmetā, ja Jūs apmeklēsiet “Sjinhua” vai “Žeņmiņ” interneta mājas lapu, tad atradīsiet tur diezgan daudz ziņu, kas satur negatīvu informāciju par Ķīnu. Pirmkārt, tas ir tieši tāpēc, ka šobrīd Ķīnā ir ļoti daudz negatīvas informācijas un ziņu, kas ātri izplatās un par kurām ziņu aģentūrām ir jāziņo, lai saglabātu lasītāju uzticību. No otras puses, šajās ziņās paustais viedoklis sakrīt ar partijas interesēm: “Neliela kritika ir ļoti noderīga.” Ziņas atspoguļoto slikto jaunumu cēloņi vienmēr tiek attiecināti uz konkrētiem cilvēkiem, kuriem ar partiju nav nekāda sakara, tajā pašā laikā visi nopelni problēmu atrisināšanā tiek piedēvēti partijai. Partija prasmīgi kontrolē, par ko vajadzētu ziņot un par ko nevajadzētu ziņot, cik daudz vajadzētu ziņot, un vai to labāk darīt pašmāju vai ĶKP kontrolētajos ārvalstu plašsaziņas informācijas līdzekļos. ĶKP ir īsts ziņu pārveidošanas meistars. Tā spēj sliktas ziņas pārtaisīt par kaut ko tādu, kas palīdz iekarot ļaužu sirdis. Daudzi ķīniešu jaunieši ir pārliecināti, ka partijas sniegtā vārda brīvība ir labā līmenī, un tāpēc cer uz partiju un uzticas tai. Viņi kļuvuši par upuriem ĶKP vadīto melīgo plašsaziņas informācijas līdzekļu izsmalcinātajai stratēģijai. Vēl vairāk, ĶKP, radot sabiedrībā haosu un pēc tam ļaujot atsevišķiem plašsaziņas informācijas līdzekļiem atbilstoši to atspoguļot negatīvos rakstos, draud sabiedrībai, ka vienīgi ĶKP spēj kontrolēt sabiedrību haosa apstākļos, tādējādi piespiežot cilvēkus atbalstīt ĶKP, neatstājot viņiem nekādu citu izvēli.

Pat ja mēs redzam zināmus uzlabojumus cilvēktiesību jomā, būtu kļūda uzskatīt, ka ĶKP ir mainījusies pēc pašas gribas. Savulaik, kad ĶKP cīnījās, lai gāztu Guomindana valdību, tā apgalvoja, ka cīnās par demokrātiju valstī. ĶKP noziedzīgā būtība pierāda, ka nevar uzticēties nevienam no tās solījumiem.

5. ĶKP noziedzīgās būtības dažādi aspekti

5.1. Valsts teritoriju izpārdošana, apmierinot savu godkāri, un valsts nodevība, piesedzoties ar saukli par nācijas vienotību

“Mums jāatbrīvo Taivāna”, “Mums jāpievieno Taivāna” – tie ir ĶKP propagandas lozungi pēdējos gadu desmitos. Izmantojot šīs propagandas viltības, ĶKP darbojas vienlaicīgi gan kā nacionālists, gan kā patriots. Vai ĶKP patiešām rūpējas par savas teritorijas nedalāmību? Nebūt ne. Taivāna – tā ir vien vēsturiska problēma, kas radusies ĶKP un Guomindana cīņīņu rezultātā, kuru ĶKP izmanto, lai uzbruktu saviem oponentiem un panāktu tautas atbalstu.

Savas pastāvēšanas pirmajos gados, kad ĶKP izveidoja “Padomju Ķīnu” Guomindana valdīšanas laikā, ĶKP Konstitūcijas 14. pantā bija sacīts, ka katrai Ķīnas teritorijā dzīvojošai mazākumtautībai un provincei ir tiesības paziņot par neatkarību un izveidot savu valsti. Lai atbilstu Padomju Savienībai, ĶKP arī izmantoja lozungu “aizstāvēt Padomes”. Ķīniešu-japāņu kara laikā ĶKP galvenais mērķis nebija uzvarēt japāņu agresorus, bet gan izmantot iespēju, lai paplašinātu un nostiprinātu savu ietekmi. 1945. gadā Padomju Sarkanā armija iesoļoja Ķīnas ziemeļaustrumu rajonus, laupot, slepkavojot un pielietojot vardarbību, tomēr ĶKP ne ar vienu vārdu neprotestēja. Arī tad, kad Padomju Savienība atbalstīja Ārējo Mongoliju tās centienos kļūt par neatkarīgu valsti, ĶKP atkal cieta klusu.

1999. gada beigās ĶKP un Krievija parakstīja “Ķīnas Tautas Republikas valdības un Krievijas Federācijas valdības Ķīnas un Krievijas savstarpējās robežlīnijas abpusējo vienošanās līgumu”, kurā ĶKP atzina visas nevienlīdzīgās vienošanās, kuras vairāk nekā pirms simt gadiem tika noslēgtas starp Cjiņ dinastiju un Krieviju, un pārdeva Krievijai vairāk nekā miljonu kvadrātkilometru zemes. Šī teritorija ir vairākus desmitus reižu lielāka nekā Taivāna. 2004. gadā ĶKP un Krievija parakstīja papildus Ķīnas-Krievijas austrumu robežas līgumu, kura rezultātā Ķīna atkal zaudēja Krievijai pusi no Heisjadzi salas Heilundzjanas provincē.

Kas attiecas uz citiem strīdīgiem robežu jautājumiem, kā, piemēram, par Naņša un Diaojū salām, tie nebūt neuztrauc ĶKP, jo šie jautājumi neietekmē tās varu. ĶKP skaļi klaigā par “atkalapvienošanos ar Taivānu”,

kas patiesībā ir vien aizsegs, īpaša metode acu apmānīšanai, akla patriotisma uzturēšanai un sabiedrības uzmanības novēršanai no iekšējām problēmām.

5.2. Noziedzīga politika bez morāles ierobežojumiem

Valdību vienmēr ir jākontrolē. Demokrātiskās valstīs tieši varas sadalīšana, vārda un preses brīvība ir lieliski uzraudzības mehānismi. Reliģija nodrošina papildus morālo paškontroli.

ĶKP propagandē ateismu, tādējādi nav Dieva, kas to morāli ierobežotu. ĶKP ir diktatūra, tādējādi nav likumu, kas varētu to ierobežot politiski. No tā savukārt izriet pilnīgi neapdomāta un patvaļīga ĶKP rīcība, kad tā demonstrē savu tirānisko un ļauno būtību. Pēc pašas ĶKP izteikuma, kurš gan spēj to kontrolēt? Tikai ĶKP pati. Ar šo ideju ĶKP muļķoja tautu desmitiem gadus. Sākotnēji to sauca par “paškritiku”, pēc tam par “paškontroli” un “partijas vadības pašuzlabošanos”, bet tagad par “partijas valdīšanas spējas pašpaaugstināšanu”. ĶKP uzsver, ka tai piemīt milzīga tā dēvētā “pašuzlabošanās” spēja. ĶKP ne tikai vienkārši izrunā vārdus, tā sper konkrētus soļus, piemēram, izveido “Centrālo disciplinārās izmeklēšanas komiteju”, “Apelāciju biroju” un citas tamlīdzīgas organizācijas. Lai gan šīs organizācijas ārēji šķiet pievilcīgas, tās būtībā ir tikai dekorācija, kas maldina cilvēkus.

Bez jebkādiem morāles un likuma ierobežojumiem ĶKP “pašuzlabošanās” līdzinās kādam ķīniešu sakāmvārdam: “Dēmoni dzimst paša sir-dī.” Tā ir tikai atruna, ko ĶKP izmanto, lai izvairītos no ārējās kontroles un atteiktos noņemt preses brīvības un brīvu politisku partiju aizliegumu. Politiski nelieši izmanto šo krāpšanu, lai apmuļķotu tautu un aizstāvētu ĶKP valdīšanas “likumīgumu” un valdošo aprindu intereses.

ĶKP sasniegusi augstu meistarību politisku intrigu vērpšanā. “Tautas demokrātijas diktatūra”, “demokrātiskais centrālisms”, “politiskās konsultācijas” un vēl vesela virkne viltus metožu. Izņemot “diktatūru” – tas viss ir meli.

5.3. Dažādu viltību izmantošana – no falsificētas pretošanās japāņu iebrucējiem līdz falsificētam antiterorismam

ĶKP vienmēr ir apgalvojusi, ka tā vadījusi tautu pretī uzvarai pār japāņu agresoriem. Tomēr neskaitāmi vēstures arhīva fakti liecina par to,

ka ĶKP ķīniešu-japāņu karā vienmēr ir centusies izvairīties no tiešām sadursmēm, gluži otrādi, tā izmantoja Guomindana iesaistīšanos karā, lai uzkrātu savus spēkus, tādējādi bremzējot cīņu pret japāņiem.

Vienīgās lielās kaujas, kurās piedalījusies ĶKP, bija kauja pie Pinsjinas pārejas un Simt pulku kauja. Pie Pinsjinas pārejas ĶKP nebūt nebija vadošais un galvenais spēks, kas piedalījās šajā kaujā un to vadīja. ĶKP karaspēks vienīgi uzbruka ienaidnieka armijas apgādes vienībām. Kas attiecas uz Simt pulku kauju, tad ĶKP iekšienē pastāvēja uzskats, ka piedalīšanās tajā ir pretrunā ar partijas Centrālās komitejas stratēģiju. Pēc šīm divām kaujām Mao un viņa ĶKP armija vairs nepiedalījās lielās kaujās, no tās rindām nenāca ķīniešu-japāņu kara varoņi, tādi kā Duns Cuņžui 1948. gadā karā pret Guomindanu un Huans Dzjiguans Korejas kara laikā. Ķīniešu-japāņu karā kaujas laukā krita tikai nedaudzi augstākā ranga ĶKP armijas komandieri. ĶKP joprojām neuzdrīkstas publicēt kritušo un ievainoto skaitu kaujās pret japāņiem, Ķīnas teritorijā arī reti kur var redzēt pieminekļus ĶKP varoņiem ķīniešu-japāņu karā.

Tai laikā ĶKP izveidoja pierobežas rajonu valdību Šaņsji, Gaņsu un Ninsja provincēs, kuras atradās tālu no frontes līnijas. Lietojot mūsdienu terminoloģiju, ĶKP ieviesa Ķīnā politiku “viena valsts – divas sistēmas” vai “divas Ķīnas”. Neraugoties uz to, ka ĶKP armijas virsniekiem netrūka vīrišķības, pretojoties japāņiem, augstākie partijas funkcionāri necīnījās pret japāņu iebrucējiem no visas sirds. Viņi tikai izmantoja karu, lai saglabātu savus resursus un nostiprinātu paši sevi. Kad 1972. gadā Ķīna un Japāna atjaunoja diplomātiskās attiecības, Mao Dzeduns japāņu premjerministram Kakuei Tanakas kungam nejauši atklāja patiesību, sacīdams, ka ĶKP jāpateicas Japānai, jo bez ķīniešu-japāņu kara ĶKP nebūtu nākusi pie varas Ķīnā.

Lūk, kāda ir patiesība par ĶKP blēdīgajiem centieniem iztēlot sevi par tautas vadoni astoņus gadus ilgajā smagajā karā pret Japānu līdz pat galīgai uzvarai.

Vairāk nekā pusgadsimtu vēlāk, kad 11. septembrī teroristi negaidīti uzbruka Amerikas Savienotajām Valstīm, visā pasaulē sākās cīņa pret terorismu. ĶKP atkal pievērsās melīgajai stratēģijai, kas līdzinās ķīniešu-japāņu karā pielietotajai. ĶKP izmantoja antiterorismu kā ieganstu, lai ļoti daudzus reliģiju piekritējus, disidentus un grupas, kas iesaistītas etniskos un teritoriālos konfliktos, nodēvētu par teroristiem. Radot iespaidu,

ka tā pievienojas starptautiskajai cīņai pret terorismu, ĶKP uzsāka nežēlīgas represijas.

2004. gada 27. septembrī informācijas aģentūra “Sjinhua” citēja laikrakstu “Sjindzjin”, kurš ziņoja, ka Pekinā, iespējams, tiks izveidots pirmais antiterorisma birojs visā valstī. Partijas vadītie plašsaziņas informācijas līdzekļi visā pasaulē lieliem burtiem laikrakstos ziņoja, ka ““Ofiss 610” pievienojas cīņai pret terorismu” (“Ofiss 610” – valstisku organizāciju tīkls, kas izveidots speciāli Faluņgun vajāšanai), un tā centieni galvenokārt būs vērsti uz cīņu ar “teroristiskām organizācijām”, tostarp arī Faluņgun.

ĶKP uzspiež zīmogu “terorists” cilvēkiem, kuru rokās nav ieroču, kuri uz sitieni nekad neatbild ar pretsitienu, ja viņi tiek sisti vai lamāti, un kuri tikai miermīlīgi aicina atdot ļaudīm tiesības uz ticības brīvību. ĶKP, izmantojot labvēlīgu antiterora klimatu, mobilizēja speciālus, līdz zobiem bruņotus spēkus, lai veiktu tūlītējas represijas pret šo miermīlīgi noskaņoto cilvēku grupu. Turklāt tā izmantoja cīņu pret terorismu kā ieganstu, lai izvairītos no starptautiskā nosodījuma un nokļūšanas uzmanības lokā. Šajā gadījumā viltus paņēmieni neatšķiras no tiem, kādi tika izmantoti ķīniešu-japāņu kara laikā, un tas tiešām ir kauns un negods – šādi izturēties pret tik nopietnu jautājumu kā starptautiskā cīņa pret terorismu.

5.4. Izlikties par patiesu un saprotošu, bet patiesībā būt pavisam pretējos uzskatos

ĶKP pati savām doktrīnām netic, bet citiem liek tām ticēt. Tā ir viena no ĶKP kulta visviltīgākajām metodēm. ĶKP labi zināms, ka visas tās teorijas ir viltus teorijas, arī sociālisma ideja ir aplama. ĶKP netic šīm doktrīnām, bet liek cilvēkiem tām ticēt un vajā tos, kuri tām netic. ĶKP ir negodīgi ierakstījusi šo maldinošo ideoloģiju Konstitūcijā kā Ķīnas valsts pamatu.

Reālajā dzīvē pastāv kāds ļoti interesants fenomens. Daudzi augsta līmeņa partijas funkcionāri korupcijas dēļ zaudējuši savus amatus cīņā par varu Ķīnas politiskajā arēnā. Bet tieši viņi ir tie, kuri, uzstājoties publikas priekšā, aicināja būt godīgiem un nesavtīgiem, bet patiesībā aizkuļisēs nodarbojās ar korupciju un citiem netūriem darījumiem. Daudzi no

tā dēvētajiem “tautas kalpiem” šādā veidā krituši, starp tiem ir bijušais Juņņanas provinces gubernators Li Dzjatsins, Guidžou provinces partijas sekretārs Liu Fanžens, Hebei provinces partijas sekretārs Čens Veigao, zemes un resursu ministrs Tiaņs Fenšans, kā arī Aņhuijas provinces gubernatora palīgs Vans Huaidžuns. Tomēr, ja iepazīsimies ar viņu runām, tad redzēsim, ka viņi visi bez izņēmuma ir atbalstījuši antikorupcijas kampaņu un no saviem padotajiem allaž pieprasījuši būt godīgiem, tai pašā laikā paši bija iestiguši morālā un politiskā korupcijā, piesavinājās fondus un ņēma kukuļus.

Lai arī ĶKP ir izvirzījusi daudzus paraugbiedrus un bieži iesaistījusi savās rindās ideālistus un uzcītīgus cilvēkus, lai spodrinātu partijas tēlu, taču šodien visiem ir skaidri redzams, kādā nožēlojamā stāvoklī ir Ķīnā morāle, tās normas grimst arvien zemāk. Kādēļ gan nedarbojas ĶKP “garīgās civilizācijas” propaganda?

Patiesībā partijas līderu stāsti tautai par “komunistu morālajām īpašībām” vai “kalpošanu tautai”, ir tukšu salmu kulšana. Marksam bija ār-laulībā dzimis dēls. Ļeņins inficējās ar sifilisu no prostitūtas. Staļins tika apsūdzēts par to, ka viņš piespieda kādu dziedātāju stāties ar viņu dzimumattiecībās. Mao Dzeduns bija ieslīdzis netiklībā. Dzjans Dzemiņš nebija izvēlīgs sakaros. Rumānijas komunistu līderis Čaušesku padarīja visu savu ģimeni ārkārtīgi bagātu. Kubiešu komunistu līderis Kastro ārvalstu bankās noguldījis simtiem miljonus dolāru. Ziemeļkorejas dēmoniskais līderis Kim Ir Sens un viņa pēcnācēji dzīvo izšķērdīgi un netikli. Neatbilstība starp komunistisko līderu vārdiem un darbiem vērojama, jau sākot ar tās pamatlicēju Kārli Marksu.

Ikdienas dzīvē vienkāršie ķīnieši necieš tukšās politiskās mācības stundas. Arvien biežāk viņi izvairās no tām, jo visiem zināms, ka tās ir tikai viltīgas spēles. Tomēr neviens šajās sapulcēs – ne runātājs, ne klausītāji – par šo krāpšanu neizsakās atklāti. Tas ir visiem zināms noslēpums. Ļaudis to dēvē par “patiesu izlikšanos”. Tādas ĶKP teorijas kā “Trīs priekšstati” pirms dažiem gadiem vai vēlākās “Pilnveidot vadības metodes”, vai arī tagadējās “Trīs sirdis” – “Sasildīt, nomierināt un iekarot ļaužu sirdis” – visas ir pilnīgi bezjēdzīgas. Kurai pie varas nonākušai partijai gan nav jāpārstāv tautas intereses? Kurai gan pie varas nonākušai partijai nav jā rūpējas par savu iespēju realizēt šo varu? Kura pie varas nonākusi partija gan nevēlētos iekarot ļaužu sirdis? Jebkura partija,

kas nerūpējas par šiem jautājumiem, ātri tiek noslaucīta no politiskās skatuves. Taču ĶKP uzskata visus savus virspusējos lozungus par pilnvērtīgu un dziļu teoriju, un liek visai nācijai tos dedzīgi un nepārtraukti mācīties.

Kad izlikšanās pakāpeniski izmaina vairāk nekā miljarda cilvēku ieradumus, kļūstot par sava veida “partijas kultūru”, tad visa sabiedrība kļūst arvien melīgāka, ārišķīgāka un tukšāka. Sabiedrība bez godaprāta un uzticības nonāk krīzes stāvoklī. Kādēļ ĶKP rada šādu situāciju? Agrāk tas notika ideoloģijas dēļ, tagad – savtīgu interešu piepildīšanai. ĶKP biedri zina, ka viņi izliekas, tomēr viņi, vienalga, izliekas. Ja viņi to nedarītu, tad nevarētu terorizēt tautu. Kā gan citādi viņi varētu panākt, ka vienkāršie cilvēki baidās no ĶKP un seko tai?

5.5. Dzīvot bez sirdsapziņas un ziedot taisnīgumu partijas interešu labā

Liu Šaoči⁸ savā grāmatā “Par partijas morāles attīstību” skaidro nepieciešamību “visu partijas biedru personiskās intereses pakārtot partijas interesēm”. ĶKP biedru rindās nekad nav trūcis taisnprātīgu cilvēku, kas ziedojuši sevi valstij un tautai, nekad nav trūcis godīgu partijas funkcionāru, kas darbojās tautas labā. Taču, būdami ĶKP savtīgās mašīnērijas daļa, viņi nespēja rast izeju. Atrodoties zem pastāvīga spiediena “pakļaut savas cilvēciskās īpašības partijas prasībām”, viņi pamazām sāka saprast, ka nespēj tā turpināt – vai nu viņi tiks atstādināti vai, kas vēl ļaunāk, paši kļūs korumpēti.

Ķīnieši ir guvuši milzu pieredzi un dziļi izjutuši ĶKP brutālo režīmu, un viņos ir attīstījušās paniskas bailes no ĶKP noziedzīgās varas. Tieši tādēļ cilvēki vairs neuzdrīkstas iestāties par taisnīguma principiem un netic Debesu likumiem. Vispirms viņi pakļāvās partijas varai. Pamazām viņiem zuda jūtīgums un tie vairs neuztraucās par to, kas neskāra viņus personīgi. Pat viņu domāšanas loģika tika apzināti veidota, lai viņi pakļautos partijas varai. Tāda ir ĶKP mafijas noziedzīgā būtība.

⁸ Liu Šaoči, Ķīnas priekšsēdētājs laikā no 1959. gada līdz 1968. gadam. Tika uzskatīts par Mao Dzeduna pēcteci. Kultūras revolūcijas laikā tika vajāts kā nodevējs, spiegs un renegāts. Miris 1969. gadā, pārcietis mocības ĶKP ieslodzījumā.

5.6. ĶKP manipulē ar patriotiskām jūtām, lai musinātu tautu

ĶKP izmanto patriotisma un nacionālisma lozungus, lai musinātu ļaudis. Bieži vien patriotisms un nacionālisms ir ne tikai ĶKP uzsaukumi, bet arī atkal un atkal izdoto pavēļu un laika gaitā pārbaudīto stratēģiju saturs. Ārzemēs dzīvojošie ķīnieši, kuri desmitiem gadu nav uzdrīkstējušies atgriezties uz dzīvi Ķīnā, lasot nacionālistisko propagandu laikraksta “People’s Daily” (“Žeņmin Žibao”) ārzemēm paredzētajos izdevumos, kļuvuši vēl lielāki nacionālisti nekā Ķīnā dzīvojošie ķīnieši. Ķīniešu tauta, kura neuzdrīkstas un nespēj pateikt “nē” jebkurai ĶKP politikai, zem patriotisma karoga partijas vadībā dodas pie ASV vēstniecības un konsulāta Ķīnā, lai apmētātu tos ar olām un akmeņiem, dedzinātu automašīnas un amerikāņu karogus.

Ikreiz, kad ĶKP saskaras ar nopietnām problēmām, kas prasa ķīniešu pilnīgu pakļaušanos, tā izmanto patriotisma un nacionālisma lozungus, lai ātri mobilizētu tautu. Visos gadījumos, ieskaitot notikumus, kas saistīti ar Taivānu, Honkongu, Faluņgun un amerikāņu izlūkdienesta lidmašīnas sadursmi ar Ķīnas militāro lidmašīnu, ĶKP pielietojusi spēcīga spiediena, terora un kolektīvas “smadzeņu skalošanas” metodi, noskaņojot cilvēku prātus uz cīņu. Šīs metodes ir analogas vācu fašistu pielietotajām.

Bloķējot jebkādu informāciju, ĶKP veiksmīgi realizē “smadzeņu skalošanu”. Lai gan ķīniešiem nepatīk ĶKP, tie neapzināti izmanto komunistiskās partijas iedibināto galīgi ačgārno domāšanas veidu. Piemēram, kad amerikāņi iebruka Irākā, daudzus satrauca CCTV*⁹ ziņojumi, viņos radās naidis, vēlēšanās atriebties un cīnīties, tajā pašā laikā nolādot citu karu.

5.7. Bezkaunīgi nostādīt partiju augstāk par tautu un piespiest cilvēkus uztvert uzurpatoru kā miesīgu tēvu

ĶKP bieži pielieto dažādas frāzes tautas iebiedēšanai, tādas kā: “Sabruks partija, sabruks arī valsts”, turklāt vārds “partija” minēts pirmais. Ķīnas dibināšanas princips ir “bez ĶKP nebūtu jaunās Ķīnas”. Kopš bērnu dienām ķīniešiem māca, ka jābūt “paklausīgam partijai”, ka “jāuzve-

⁹ CCTV – Ķīnas Centrālā Televīzija, kompānija, kas pieder centrālajai valdībai un atrodas tās pilnīgā kontrolē. Galvenais Kontinentālās Ķīnas ziņu raidītājs.

das, kā pieklājas krietniem partijas bērniem”. Viņi dzied, slavinādami partiju: “Partija – māte mana, partija – mana miesīga māte”, “Partijas sargājošā labvēlība ir dziļa kā okeāns”, “Mīlestība uz partiju ir stiprāka nekā mīlestība pret māti un tēvu”, “Ej un cīnies, kur sūta tevi partija”^{*10}. Kad tautu piemeklē katastrofas, palīdzību sniedz valsts, bet cilvēki pateicas partijai un valdībai, turklāt vispirms partijai, un tikai pēc tam valdībai. Militārā devīze skan: “Partija komandē ieročus.” Pat tad, kad tika veidoti formas tērpi tiesnešiem, uz apkakles no augšas uz leju izvietoja četras zelta pogas, kas simbolizēja partiju, tautu, likumu un valsti. Tas nozīmē: pat ja tu esi tiesnesis, partija vienmēr atradīsies augstāk par likumu, valsti un tautu.

Vārds “partija” Ķīnā kļuvis par augstāko jēdzienu, valsts atrodas pilnīgā partijas pakļautībā. Valsts pastāv partijai, partija tiek uzlūkota kā tautas iemiesojums un valsts simbols. Sajaukušies kopā jēdzieni “mīlestība pret partiju, partijas līderiem” un “mīlestība pret valsti”. Tas ir galvenais iemesls, kādēļ patriotisma jēdziens Ķīnā ir deformējies.

Atrodoties ĶKP izglītības un propagandas slēptā, bet neatlaidīga spiediena ietekmē, daudziem cilvēkiem, vai nu viņi ir partijas biedri vai bezpartejiskie, sāk jukt partijas un valsts jēdzieni, vai nu viņi to apzinās vai ne. Viņi ir pieņēmuši, ka “partijas intereses stādāmas visaugstāk”, vai arī “partijas intereses ir tas pats, kas tautas un valsts intereses”. ĶKP ideoloģiskā apstrāde radījusi labvēlīgu klimatu, lai noziedzīgais partijas grupējums varētu nodot nacionālās intereses.

5.8. Spēlēt “reabilitāciju” un noziegumus saukt par “dižiem sasniegumiem”

Vēstures gaitā partija ir pieļāvusi neskaitāmas kļūdas, taču atbildību par tām “reabilitācijas un attaisnošanas” gaitā uzkrāvusi atsevišķiem cilvēkiem vai grupām. Tas ne tikai padarīja upuri ārkārtīgi pateicīgu ĶKP, bet deva iespēju partijai pilnībā izvairīties no jebkādas atbildības par šīm noziedzīgajām darbībām. ĶKP apgalvo, ka “tā ne vien nebaidās pieļaut kļūdas, bet arī uzdrošinās tās izlabot”^{*11}. Tas kļuvis par ĶKP “burvju

¹⁰ Mao valdīšanas laikā (XX gs. sešdesmitajos un septiņdesmitajos gados) sacerēto un izpildīto dziesmu nosaukumi.

¹¹ Mao ir teicis, ka mēs nebaidāties pieļaut kļūdas un cenšamies tās izlabot.

dziņu”, ar kuras palīdzību izvairīties no atbildības. Tādējādi partija vienmēr paliek “dižena, izcila un taisnīga”.

Varbūt kādreiz partijai ienāks prātā izstāstīt patiesību par slaktiņu Tiananmen laukumā un atjaunot Faluņgun labo vārdu. Tomēr tie būs vien kārtējie ĶKP triki, kurus tā pielieto bezcerīgos centienos novilcināt savas pastāvēšanas beigas. Partijai nekad nebūs drosmes pārdomāt, atzīties savos noziegumos un samaksāt par saviem grēkiem.

6. ĶKP demonstrē savu noziedzīgo būtību, izmantojot valsts terorismu, lai iznīcinātu “Īstenību, Labestību, Pacietību”

ĶKP jaunā kulta inscenētā falsificētā pašsadedzināšanās Tiananmen laukumā uzskatāma par gadsimta meliem. Lai varētu uzbrukt Faluņgun, valdība rīkojās tik zemiski, ka savervēja piecus cilvēkus, lai viņi uzdodas par Faluņgun praktizētājiem un Tiananmen laukumā veic falsificētu pašsadedzināšanos. Šie pieci cilvēki, iesaistoties šajā afērā, paši parakstīja sev nāves spriedumu, viņi vai nu tika nosisti notikuma vietā vai nogalināti pēc incidenta. Palēnināti skatoties CCTV videoierakstu, skaidri un nepārprotami redzams, ka Liu Čuņlina, viena no pieciem pašnāvniekiem, gāja bojā no miliča sitiena. Ierakstā redzamas arī citas nepilnības, piemēram, poza, kādā sēdēja Vans Dzjinduns, plastikāta pudele (it kā pildīta ar benzīnu), kas atradās sēdošajam starp kājām un pēc liesmu apdzēsanas bija palikusi neskarta. Vai, piemēram, reportiera un gados visjaunākā upura Liu Sijin saruna, un filmēšanai sagatavojies operators ar videokameru notikuma vietā. Šie un daudzi citi fakti pilnībā pierāda, ka “pašsadedzināšanās” bija ļaunprātīga krāpšana, kuru izplānojis noziedzīgais Dzjana Dzemiņa režīms, lai apmelotu Faluņgun*¹².

ĶKP savā kampaņā, kas vērsta uz Faluņgun iznīcināšanu, ir izmantojusi un izmanto neiedomājami zemiskas un nežēlīgas metodes. Tā piesavinājusies valsts finanšu līdzekļus, kas uzkrāti pēdējos divdesmit gados atklātības un ekonomisko reformu laikā. Tā mobilizējusi partiju, valdību, militāros spēkus, miliciju, slepenos aģentus, ārvalstu diplomātus un dažādas citas valstiskas un nevalstiskas organizācijas. Tā manipulē ar visas pasaules plašsaziņas informācijas līdzekļiem. Lai ieviestu stingru infor-

¹² “Pašsadedzināšanās” incidenta videomateriāli internetā:
<http://www.clearharmony.net/articles/200109/1165.html>

mācības blokādi, tā izmanto individuālo uzraudzību un pat kontroli ar vismodernāko tehnoloģiju palīdzību. Un tas viss ar vienu vienīgu mērķi – vajāt miermīlīgi noskaņotu cilvēku grupu, kas nodarbojas ar Faluņgun – tradicionālu ķīniešu cīgūn praksi, kas palīdz attīrīt ķermeni un uzlabot raksturu saskaņā ar principiem “Īstenība, Labestība, Pacietība”. Šī necilvēcīgā nevainīgu cilvēku vajāšana viņu ticības dēļ pilnībā atklāj ĶKP noziedzīgo būtību.

Neviens ļaundaris vēstures gaitā nav mēlojis tik bezkaunīgi un izjusti kā Dzjans Dzemiņš un ĶKP, kuri pielietoja visvisādas melu formas, lai vieglāk varētu manipulēt ar dažādiem jēdzieniem un idejām un piemulķot cilvēkus, lai viņi noticētu meliem un izjustu naidu pret Faluņgun. Jūs ticat zinātnei? Tad ĶKP saka, ka Faluņgun ir mānticība. Jums derdzas politika? Tad ĶKP apgalvo, ka Faluņgun ir iejaukts politikā. Jūs apskaužat cilvēkus, kuri kļūst bagāti Ķīnā vai ārvalstīs? Tad ĶKP saka, ka Faluņgun tiecas saraust bagātību. Jums nepatīk iesaistīties organizācijās? Tad ĶKP saka, ka Faluņgun ir slepena organizācija. Esat noguris no personības kulta, kas Ķīnā ilgst jau desmitiem gadu? Tad ĶKP stāsta, ka Faluņgun kontrolē apziņu. Esat dedzīgs patriots? Tad ĶKP apgalvo, ka Faluņgun ir Ķīnas ienaidnieks. Jums bail no haosa? Tad ĶKP stāsta, ka Faluņgun grauj stabilitāti. Jūs sakāt, ka Faluņgun vadās pēc “Īstenības, Labestības, Pacietības” principiem? Tad ĶKP apgalvo, ka Faluņgun nav nedz patiens, nedz labestīgs, nedz arī pacietīgs, un turklāt paziņo, ka labestība var radīt vēlmi nogalināt.

Vai domājat, ka valdība neizdomā šādus melus? ĶKP izgudro melus, kas ir vēl neiedomājamāki un vēl šokējošāki – no pašnāvībām līdz pašsadedzināšanās gadījumiem, no ģimenes locekļu slepkavošanas līdz sērijveida slepkavībām. Melu ir tik daudz, ka ir grūti tiem nenoticēt. Jūs simpatizējat Faluņgun? ĶKP sasaistīs jūsu politiskā apzinīguma novērtējumu ar Faluņgun represijām, un, ja Faluņgun praktizētāji, kuri atrodas jūsu pakļautībā, dosies uz Pekinu ar apelāciju, tad ĶKP pazeminās jūs amatā, atlaidīs no darba vai atņems prēmiju. Tādējādi jūs piespiedīs kļūt par Faluņgun ienaidnieku. ĶKP nolaupījusi neskaitāmus Faluņgun praktizētājus un ar varu aizvedusi tos uz “smadzeņu skalošanas” centriem. Lai piespiedu viņus atteikties no viņu īstenās ticības un parakstīt solījumu pārtraukt praksi, ĶKP izmanto melus, kuri šķiet esam patiesība, ģimenes jūtas, karjeru un izglītību. Lai izdarītu spiedienu, pielieto visdažādāko

veidu nežēlīgas spīdzināšanas un pat soda praktizētāju ģimenes locekļus un kolēģus. Tos praktizētājus, kas padevušies “smadzeņu skalošanai”, izmanto, lai “skalotu smadzenes” citiem un mocītu viņus. Noziedzīgā ĶKP neatlaidīgi cenšas pārvērst labus cilvēkus par dēmoniem un piespiest viņus iet pa dzīves tumšo ceļu līdz pašai lejai.

7. Noziedzīgais sociālisms ar ķīniešu iezīmēm

Termins “ķīniešu iezīmes” tiek pielietots, lai slēptu ĶKP noziegumus. ĶKP vienmēr ir apgalvojusi, ka ķīniešu revolūcija bija iespējama, pateicoties “marksisma-ļeņinisma apvienošanai ar ķīniešu revolūcijas konkrēto realitāti”. ĶKP it bieži ļaunprātīgi izmantojusi jēdzienu “raksturīgās iezīmes”, lai ideoloģiski balstītu savu nepastāvīgo un noziedzīgo politiku.

7.1. Mainīgas un maldinošas metodes

Viss, ko ĶKP ir sasniegusi maldinošās “ķīniešu iezīmju” fasādes aizsegā, ir absurds.

ĶKP revolūcijas mērķis bija sagrābt valsts bagātības un maldināt pēc iespējas vairāk jaunu cilvēku, lai tie, sekojot komunisma ideāliem, iestātos partijas organizācijās. Daudzi no viņiem nodeva savas ģimenes, kurām piederēja privātīpašums. Bet pēc 83 ĶKP pastāvēšanas gadiem kapitālisms ir atgriezies, taču tagad tas kļuvis par daļu no ĶKP, kura sākumā propagandēja “lielo novienādošanu”. Šodien par jauniem un veiksmīgiem lieluzņēmējiem kļuvuši ĶKP līderu bērni un citi tuvinieki, daudzi partijas biedri cenšas iekļūt šajā jaunbagātnieku slānī. Revolūcijas vārdā ĶKP iznīcināja zemes īpašniekus un kapitālistus un piesavinājās viņu īpašumus. Tagad jaunā ĶKP “elite” kļuvusi par vēl bagātākiem kapitālistiem, nododoties izšķērdībai un korupcijai. Tie, kas soļoja vienā solī ar partiju revolūcijas sākumā, tagad smagi nopūšas: “Būtu es zinājis, ka tā notiks, nebūtu tai sekojis.” Pēc desmitiem gadu ilgām asinsizliešanām un cīņām, viņi sapratuši, ka vienkārši ziedojuši savu, savu tēvu un brāļu īpašumus, kā arī visu savu mūžu šim ĶKP kultam.

Komunistiskā partija apgalvo, ka “ekonomiskā bāze nosaka virsbūvi”¹³. Patiesībā ĶKP korumpēto funkcionāru birokrātijas ekonomiskā

¹³ “Virsbūve” marksisma teorijas kontekstā skan kā ideoloģisko attiecību apkopojums cilvēka subjektīvajā darbībā, ko nosaka sabiedrības materiālā bāze.

bāze ir tā, kas nosaka “augstā spiediena” virsbūvi – virsbūvi, kas pamatojas uz to, ka pastāvīgi tiek uzturēts augsts spiediens. Tādā veidā tautas apspiešana ir kļuvusi par ĶKP politikas galveno virzienu.

Vēl viena ĶKP noziedzīgā iezīme – prasme izmainīt kultūras jēdzienu saturu un pēc tam izmantot šos sagrozītos jēdzienus, lai kritizētu, tiesātu un kontrolētu cilvēkus. Viens no tādiem piemēriem ir pats jēdziens “partija”. Izsenis partijas tikušas veidotas gan ĶĪnā, gan ārvalstīs, taču vienīgi ĶKP pilnībā pārsniegusi jebkuras partijas grupas interešu sfēras robežas. Ja iestāšies partijā, tā kontrolēs visus jūsu dzīves aspektus, ieskaitot jūsu apziņu, iztikas līdzekļus un personīgo dzīvi. Ieguvusi politisku varu, ĶKP kontrolē sabiedrību, valsti un valsts pārvaldes aparātu. Tā diktē savus gribu visās jomās, sākot ar to, kam jābūt par valsts priekšsēdētāju un kam par aizsardzības ministru, kādus likumus un noteikumus nepieciešams ieviest, līdz pat jautājumiem par to, kur katram cilvēkam ir jādzīvo, ar ko viņam jāprecas un cik bērnu viņam var būt. ĶKP apvienojusi visus iespējamus kontroles veidus.

Dialektikas vārdā ĶKP pilnībā iznīcinājusi filozofijas holistisko¹⁴ domāšanu, spriestspēju un garīgos meklējumus. Kamēr ĶKP sludina principu “katram pēc ieguldītā darba”, process “atsevišķiem cilvēkiem atļaut iedzīvoties bagātībā” tiek īstenots pēc principa “katram atkarībā no varas līmeņa”. ĶKP piesedzas ar lozungu “no sirds kalpot cilvēkiem”, lai piekrāptu tos, kas tic šiem ideāliem, bet pēc tam pilnībā “izskalo viņiem smadzenes” un kontrolē viņus, līdz pakāpeniski pārvērš par paklausīgu instrumentu, kas “no visas sirds kalpo partijai” un neuzdrīkstas aizstāvēt tautu.

7.2. Noziedzīgā partija ar ķīniešu iezīmēm

Izmantojot principu, ka partijas intereses tiek nostādītas augstāk par visu, ĶKP ļaunais kults ir deformējis ķīniešu sabiedrību, padarot cilvēku sabiedrību par patiešām cita veida sabiedrību. Šī citādā sabiedrība atšķiras no jebkuras citas valsts, politiskas partijas vai organizācijas. Tās princips – nekādu principu. Tās smaidā nav sirsnības. Taču labestīgie ļaudis nespēj saprast ĶKP. Sekojot vispārpieņemtām cilvēku sabiedrības morāles normām, viņi nespēj ne iedomāties, ka kaut kas tik noziedzīgs

¹⁴ No sengrieķu vārda holos (viss), filozofisks uzskats, ka daļa ir pakārtota veselajam un parādību nevar izziņāt, analizējot tās sastāvdaļas.

varētu pārstāvēt valsti. Attaisnojoties ar “ķīniešiem iezīmēm”, ĶKP ir iedibinājusi pati sevi kā vienu no pasaules nācijām. “Ķīniešu iezīmes” ir saīsinājums no “Ķīnas komunistiskās partijas noziedzīgajām iezīmēm”.

Ar “ķīniešu iezīmēm” Ķīnas ačgārnais kapitālisms pārvērtās par “sociālismu ar ķīniešu iezīmēm”; “bezdarbs” kļuva par “darba norīkojuma gaidīšanu”; “atlaišana no darba” kļuva par “aiziešanu no darba”; “nabadzība” kļuva par “sociālisma sākumstāvokli”; vārda un ticības brīvību “cilvēktiesības” tika pārvērstas par “tiesībām uz eksistenci”.

7.3. Valstij tiek uzspiesta noziedzība, ķīniešu nācija atrodas vēl nepieredzētas morālās krīzes priekšvakarā

XX gadsimta deviņdesmitajos gados Ķīnā bija populārs teiciens: “Lai gan es esmu noziedznieks, es ne no viena nebaidos.” Tādas ir desmitiem gadu ilgās ĶKP noziedzīgās kundzības skumjās sekas – nācija pārvērsta par noziedzniekiem. Ķīnas šķietamo ekonomisko uzplaukumu pavada visu sabiedrības slāņu morāles straujš pagrimums.

Ķīnas tautas pārstāvju kongresos nereti tiek apspriests “godīgums un uzticība”. Iestājesāmenos universitātē jāraksta sacerējums par tēmu “godīgums un uzticība”. Tas liecina par to, ka šī “godīguma un uzticības” trūkst, ka morāles pagrimums ir ārēji neredzams, bet visuresošs ķīniešu sabiedrības krīzes elements. Sabiedrību pārņēmusi vispārēja korupcija, krāpšana, viltotu preču ražošana, meli, naidīgums un vispārēja degradācija. Cilvēku attiecībās trūkst elementāras uzticēšanās.

Vai tad arī tiem, kas katra vārda galā saka, ka viņi ir apmierināti ar to, ka dzīves līmenis ir uzlabojies, svarīgākais nav viņu dzīves stabilitāte? Un kas ir sabiedrības stabilitātes vissvarīgākais faktors? Tieši morāle. Sabiedrība ar pagrimušu morāli nespēj sniegt drošību.

Līdz šodienai ĶKP ir iznīcinājusi gandrīz visas tradicionālās reliģijas un sagrāvusi tradicionālo vērtību sistēmu. ĶKP nekaunīgā ļaužu apkrāpšanas un viņu īpašumu sagrābšanas metode iespaido visu sabiedrību, degradē cilvēkus un grūž tautu noziedzībā, gluži kā teikts ķīniešu sakāmvārdā “ja augšējā sija nav taisna, tad arī apakšējās ir šķības”. Ar nekrietnām metodēm valdošajai ĶKP būtībā ir nepieciešama šāda noziedzīga sabiedrība kā vide, kurā tā var izdzīvot. Tieši tādēļ ĶKP visiem spēkiem cenšas vilkt ļaudis sev līdzī arvien zemāk, lai lielākā vai mazākā mērā

padarītu ķīniešu tautu par dažāda veida noziedzniekiem. Tieši šādā veidā ĶKP noziedzīgā būtība ir sagrāvusi ķīniešu nācijas morāles pamatus.

Noslēgums

“Vieglāk pārveidot upes un kalnus nekā cilvēka dabu.”*¹⁵ Vēsture ik reizi pierādījusi, ka katreiz, kad ĶKP ir atlaidusi vaļīgāk važas, tā tomēr nekad nav vēlējusies tās atnest pavisam. Pēc Lielā Bada XX gadsimta sešdesmitajos gados ĶKP pieņēma programmu “Trīs brīvības un viens līgums”^{*16}, lai atjaunotu lauksaimniecisko ražošanu, bet neatcēla nabadzīgo ķīniešu zemnieku “vergu” statusu. “Ekonomiskā reforma” un “liberalizācija” XX gadsimta astoņdesmitajos gados nebūt nespēja atturēt ĶKP 1989. gadā pacelt pret savu tautu miesnieka nazi. Arī nākotnē ĶKP, kā arvien, turpinās atjaunot savu fasādi, tomēr nekad nemainīs savu noziedzīgo būtību.

Kāds varbūt nodomās, ka pagātne pieder pagātnei, tagad situācija ir mainījusies, un ĶKP vairs nav tāda kā agrāk. Varbūt kādu arī apmierina šī mānīgā āriene, viņš ir ieraudzījis un pat naivi noticējis tam, ka ĶKP reformu procesā patiešām uzlabojas vai vēlas kļūt labāka. Tādējādi cilvēki cenšas aizmirst uztraucošās pagātnes atmiņas. Taču tas viss tikai dod iespēju noziedznieku bandai izdzīvot un kaitēt cilvēci.

Visi ĶKP centieni ir vērsti uz to, lai ļaudis aizmirstu pagātņi, taču tauta visiem spēkiem pūlas atcerēties to, kas noticis agrāk.

Patiesībā ĶKP vēsture ir vēsture, kas atšķēļ cilvēku atmiņu; vēsture, kurā bērniem nebija ne mazākā priekšstata par viņu vecāku pārciesto; vēsture, kurā simtiem miljoni pilsoņu pārdzīvoja konfliktu starp riebumu pret ĶKP asiņaino pagātņi un cerību uz ĶKP nākotni.

Kad pasaulē uzradās ļaunais komunisma rēgs, komunistiskā partija atbrīvoja sabiedrības padibenes un izmantoja noziedznieku sacelšanos, lai sagrābtu un nodibinātu savu politisko varu. Ar asiņu un tirānijas palīdzību tā izveidoja un saglabāja autokrātisku sabiedrību “partijas ļaunā

¹⁵ Cits ķīniešu sakāmvārds ar tādu pašu nozīmi: “Lapsa var mainīt kažoku, bet ne ieradumus.”

¹⁶ Ekonomisko reformu programmas “Trīs brīvības un viens līgums” (“San dzi ji bao”) ietvaros ieteica Ķīnas priekšsēdētājs Liu Šaoči. Programma noteica zemes izmantošanu privātpersonām, brīvo tirgu, uzņēmumu atbildību par ražošanu un peļņu, fiksētas izstrādes normas mājāsaimniecībām.

gara apsēstības” formā. Pielietojot tā dēvēto “cīņas ideoloģiju”, kas ir pretdabiska un ir pretēja Debesu likumiem, cilvēka dabai un Visumam, tā sagražusi cilvēku apziņu, iznīcinājusi labsirdību, pat vēl vairāk, iznīcinājusi tradicionālo kultūru un morāli. Tā izmantojusi asiņainas izrēķināšanās un piespiedu “smadzeņu skalošanu”, lai izveidotu ļauno komunisma kultu. Tā radījusi nāciju ar deformētu apziņu, lai varētu valdīt. ĶKP vēsturē bijuši īpaši nežēlīgi periodi, kad sarkanais terors sasniedzis savu kulmināciju, kā arī periodi, kad partijai tik tikko izdevies izvairīties no pilnīgas iznīcības. Ik reizi, lai izkļūtu no krīzes situācijas, partija pielietoja dažnedažādus trikus, taču ik reizi tas bija solis pretim jaunam vardarbības uzplūdam un ķīniešu tautas krāpšanai.

Kad cilvēki beidzot atpazīs ĶKP ļauno būtību un patiešām sāks pretoties šo viltus tēlu maldiem, tad pienāks gals ĶKP ar visu tās noziedzīgo būtību.

* * * * *

Salīdzinājumā ar 5000 gadus ilgo Ķīnas vēsturi, ĶKP 55 valdīšanas gadi ir tikai mirklis. Pirms bija parādījusies ĶKP, Ķīna bija izveidojusi visspožāko civilizāciju cilvēces vēsturē. ĶKP izmantoja iekšējos nemierus un ārvalstu agresiju, lai visu ķīniešu nāciju ierautu haosā. Tā ir ne tikai iznīcinājusi desmitiem miljonu cilvēku dzīvības, izpostījusi neskaitāmas ģimenes, piespiedusi ziedot dabas resursus, no kuriem atkarīga ķīniešu tautas izdzīvošana, bet, kas ir vēl postošāk, tā gandrīz pilnībā ir iznīcinājusi ķīniešu morāles pamatus un bagātās kultūras tradīcijas.

Kāda nākotne sagaida Ķīnu? Kādu attīstības virzienu izvēlēsies Ķīna? Šie jautājumi ir pārāk nopietni, lai vien dažos vārdos par tiem ieminētos. Katrā ziņā skaidrs ir viens – ja netiks atjaunota nācijas morāle, ja neatgriezīsies harmoniskās attiecības starp cilvēkiem un dabu, Debesīm un Zemi, ja cilvēku starpā neizveidosies saskaņa, kas balstīta uz ticību un kultūru, tad gaišā nākotne ķīniešu tautai nebūs iespējama.

Desmitiem gadu ilgajās “smadzeņu skalošanās” un represijās ĶKP ir ieaudzinājusi ķīniešos savu domāšanas veidu, savus standartus, pēc kuriem vērtēt labo un ļauno. Tas novedis pie tā, ka cilvēki ir pieņēmuši

un pat zināmā mērā sākuši attaisnot ĶKP nekrietno un melīgo būtību, kļuvuši par šo melu sastāvdaļu, tādējādi nodrošinot ĶKP pastāvēšanas ideoloģisko pamatu.

Lai no mūsu dzīves izskaustu ĶKP iepotēto ļauno doktrīnu, lai atpazītu ĶKP absolūti nekrietno būtību un ļautu atdzimt mūsu cilvēciskajai dabai un mūsu apziņai, ir nepieciešams spert pirmo un svarīgāko soli – soli ceļā uz nevardarbīgu pāreju uz sabiedrību, brīvu no komunistiskās partijas.

Tas, cik mierīgi, saglabājot stabilitāti, var tikt īstenota šī pāreja, ir atkarīgs no izmaiņām katra ķīnieša sirdī. Neskatoties uz to, ka ĶKP, šķiet, pieder visas nacionālās bagātības un tās rīcībā ir visi vardarbības mehānismi, ja vien katrs pilsonis noticēs patiesības spēkam un nostāsies morāles pusē, ļaunais ĶKP rēgs zaudēs pamatu savai eksistencei. Visas tautas resursi varēs nekavējoties atgriezties īstajās rokās. Tas arī būs brīdis, kad atdzims ķīniešu tauta.

Vienīgi bez Ķīnas komunistiskās partijas var būt jaunā Ķīna.

Vienīgi bez Ķīnas komunistiskās partijas Ķīnai var būt cerība.

Vienīgi bez Ķīnas komunistiskās partijas labestīgā un taisnīgā ķīniešu tauta atjaunos Ķīnas vēsturisko diženumu.

